Індекс 74393

ISSN 0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

1980

Київ

ГУМОРИСТ

Виходить з січня 1927 р.

№ 5 (1071)

Ціна номера 20 коп.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

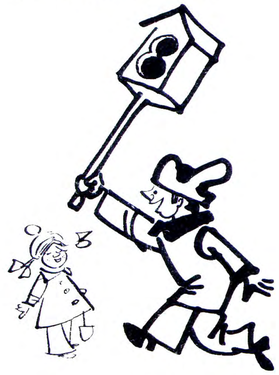

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Нічого, Петре, потерпимо день, а завтра ми їм покажемо, як газети читати.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— З Восьмим березня!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

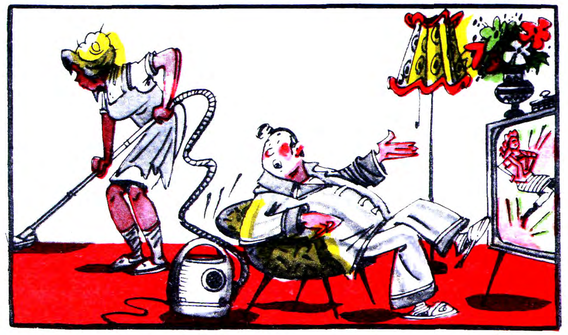

— У такий день? З пилососом? Ти ж святковий концерт глушиш!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

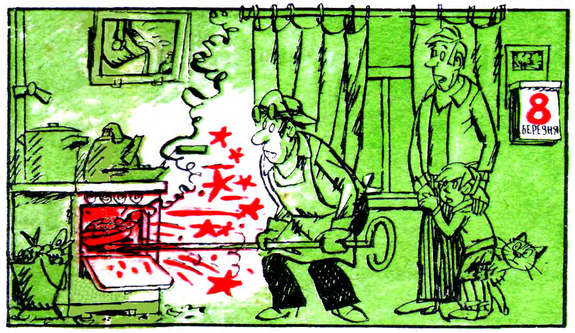

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У тебе ж був чорнявий чоловік, а сьогодні якийсь рудий?!
— Це той самий, тільки він сьогодні півня смажив.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ось візьми — подаруй мені на свято.

Мал. А. ЩЕРБАКА (Кременчук)

Документальне підтвердження.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Слава богу, що Восьме березня буває раз на рік.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (Вінниця)

— З подвійним святом вас, бабусю!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Із святом вас, любі подруги!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Восьме березня в цирку.

Слово про силу

Серйозний жарт

Самозакохані мужчини,
Як повелося з давнини,
Вважають (часто й без причини),
Що всьому голова — вони!
Фортуна так, мовляв, судила,
Що де мужчина, — там і сила,
Йому лиш лаври здобувать;
І що, скажімо, ратна слава —
То зовсім не жіноча справа,
Бо заслабка прекрасна стать.

Вступать не буду у дебати,
Бо і потреби в цім нема:
Що їй під силу подвиг ратний, —
То Жінка довела й сама!
Та й взагалі: перед жінками
(Що не завадить нам із вами,
До речі, намотать на вус)
Не дуже треба носа дерти,
Бо можуть так його утерти,
Що вийде форменний конфуз!..

Мужчини! Браття мої милі!
Себе ми тішимо-таки:
Мовляв, ми — лицарі при силі,
Усі ми — браві козаки!..
А стать слабка та — ненароком
Лише крутнеться скоком-боком,
Лиш усміхнеться жартома,
Із-під брови лукаво гляне —
І сила наша — в'яне, в'яне...
І — все! І козака — нема!

І наше серце, мужнє наче,
Аж тане од солодких мук...
А далі — не брикайсь, козаче:
Лягай тихенько під каблук!..
Ви скажете: це просто жарти.
Та прошу і на те зважати,
Що в кожнім жарті правда є.
Хай скажуть навіть, що я хочу
Прихильність заслужить жіночу,
А я — веду-таки своє!

В жіноцтво віруючи здавна,
Скажу (і не зроблю гріха!):
Те, що для нас — проблема явна,
Бува для жінки — три «ха-ха».
Їй все під силу, все їй гоже.
Ну, от, скажімо, жінка може
Для шику одягти штани,
Вбрання те наше споконвічне...
А ти попробуй, чоловіче,
Її спідницю одягни!

Ще й інші я навів би факти —
То діло зовсім не складне, —
Ще більше міг би я сказати,
Але скажу лише одне:
Що жінка — сила, добре знає,
Хто вдома власну жінку має,
Бо в наш кібернетичний вік,
Якби не мудра влада жінки, —
Страждав би на цероз печінки
Вже кожен другий чоловік.

Уже за це одне годиться,
Як справжнім лицарям дано,
У ноги жінці поклониться!..
Тож не по-лицарськи воно,
На жінку зиркаючи скоса,
Так закопилювати носа,
Що й кочергою не дістать...
Знайдімо ж силу, браття милі,
Признаться в нашому безсиллі,
Щоб довести: ми — сильна стать!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

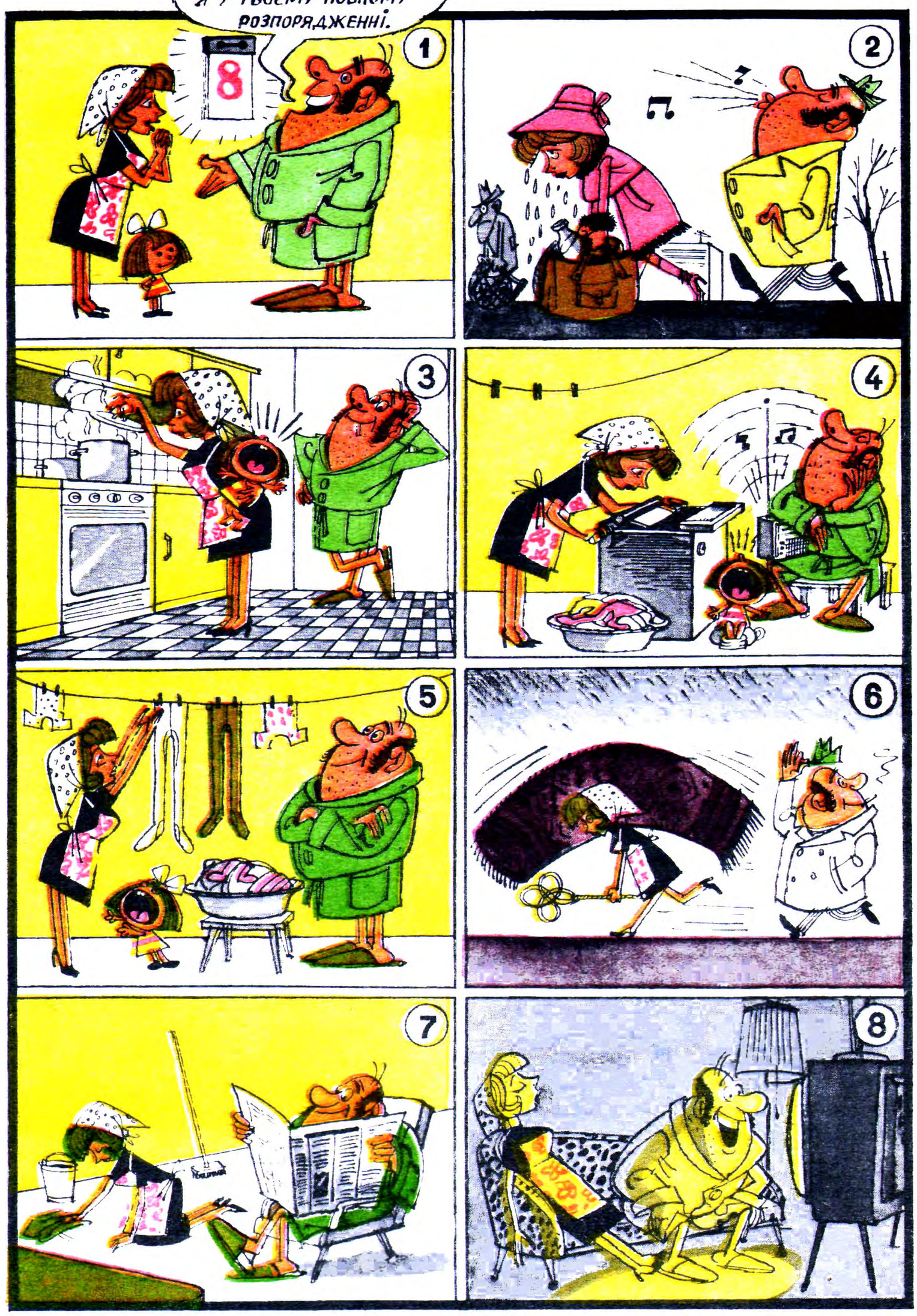

Телеграфне Агентство Перця

РЕМОНТ БЕЗ РЕМОНТУ

Оригінальний спосіб ремонтувати дороги розробили місцеві шляховики, повідомляє наш кіровоградський кореспондент. Приміром, на трасі, яка з'єднує райцентр Добровеличківку з селом Липняжкою, раз по раз трапляються дорожні пригоди, бо названа траса — це, по суті, лише глиняний насип, розмитий дощами і покритий зверху вузенькою смугою асфальту, а по боках його немає навіть примітивних пакільців. От і недавно над урвищем повис, чудом не гуцнувши туди разом із пасажирами, рейсовий «Ікарус». І після кожного такого випадку шляховики закривають дорогу, ставлячи посеред неї трикутничок з намальованим дядьком, що тримає лопату. Через деякий час той трикутничок знімається, і — готово: можна їхати далі. Спосіб, як бачите, швидкий, доступний і не потребує ніяких затрат!

УЖЕ ДВІ СВИНІ

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Не мала баба клопоту та купила порося. Проте цього їй здалося мало, і вона умовила свого діда попросити Іваничівську рембуддільницю облпобутуправління збудувати хлів, у якому те порося мусило б розкошувати. Дід, житель села Жашковичі Т. І. Прокопчук, не проявив належної принциповості, послухався бабу, і тепер теж має клопіт, бо рембуддільниця підклала йому свиню: злупивши 1600 карбованців, досі не завершила роботи, хоч минуло вже більше року.

СТАРА ПІСНЯ

Їй-богу, аж незручно якось. З одного боку, в космос літаємо, все нові й нові покоління електронно-обчислювальних машин створюємо, автоматичні системи управління виробництвом (АСУВ) запроваджуємо, а з іншого, з Миколаєва до редакції надходять листи, автори яких допитуються, де можна купити шнурки для черевиків. І доводиться відкладати щось глобальне, їхати на Миколаївщину і з'ясовувати, як виникла шнуркова проблема. Саме проблема, яку треба розв'язати. Спробуйте-но встигнути в незашнурованих черевиках за наукою і прогресом, котрі, як ми всі знаємо, рухаються вперед семимильними кроками.

До речі, якщо той черевик не начищений або, ще гірше, взутий на босу ногу, то на фоні прогресу також почуваєш себе не в своїй тарілці. А між тим, недавно з магазинів Києва (і не лише Києва) зник коричневий крем для взуття. Чорного — хоч греблю гати, а коричневого — катма. Висловлювалися припущення, що коричневий колір став немодним, а тому промисловість згорнула виробництво коричневого крему. Проте взуття, яким його треба було ваксувати, продовжувало випускатися, і ця версія незабаром відпала. Натомість заговорили про те, ніби якась не наша фірма відмовилася поставляти нам не наші фарбники. Зрештою, виявилося, що якийсь чиновник, від якого залежали фонди, купив собі чорне взуття і вирішив, що його приклад наслідуватимуть усі, отож коричневий крем не користуватиметься попитом.

Або візьмемо, стару, як світ, пісню про дефіцит чоловічих шкарпеток з натуральних тканин. Без особливих труднощів їх можуть придбати лише ті, хто має зв'язки в торгівлі. Широким же колам покупців доводиться вистоювати за ними в довжелезних чергах. У Міністерстві легкої промисловості за поясненнями в кишеню не лізуть. Серед причин такого дефіциту — і низька якість текстильних і швейних машин, і відсутність виробничих потужностей та сировини, і... непостійність смаків споживача, який іще вчора ганявся за шкарпетками із штучних тканин, а тепер, коли ними завалені всі прилавки, верне від синтетики носа.

— Ми орієнтуємося на заявки торгівлі, — пояснили мені представники цього міністерства, — а торгівля бере їх зі стелі.

— Нічого подібного, — відбиває цей випад Міністерство торгівлі, — наші заявки обгрунтовані, але вони не виконуються. Ось дивіться: після перших минулорічних заморозків було сутужно з дитячим взуттям, бо взуттєві підприємства недодали нам за квартал понад сто двадцять тисяч пар лише теплих чобітків для хлопчиків. Звідси й дефіцит.

— У нас теж є поважні причини, — і собі виправдуються мінлегпромівці, — і нам також багато недодають суміжники.

В одному одностайні обидва відомства: повністю дефіциту уникнути важко. Мода, мовляв, примхлива, ніяка ЕОМ не візьметься передбачити, що користуватиметься попитом через рік-два, а перебудувати виробництво за короткий строк на випуск нової продукції дуже складно.

Можливості електронного прогнозування мені не дуже відомі, отож у майбутнє я не заглядатиму. Зате про минуле скажу. В ті часи, коли про ЕОМ більше чули, ніж їх бачили, наше жіноцтво могло зайти у спеціальний відділ будь-якого універмагу і без черги купити собі деякі предмети свого туалету, що їх ми з делікатності називаємо не по-нашому. Тепер вони, ці предмети, стали більшою рідкістю, ніж французькі парфуми. Може, їх не носять, бо не модно? Наскільки мені відомо, носять спокон віків і носитимуть. Звідки ж тоді дефіцит? Від природженої сором'язливості чоловіків-планувальників?

На мою думку, нерідко подібні планово-торговельні непорозуміння виникають тому, що керівні торговельники погано знають, що робиться там, внизу, біля прилавка. Приміром, минулої осені в Кіровограді на кілька місяців зникла з продажу зубна паста. Я особисто обійшов усі магазини міста, але марно. Кооперація теж не допомогла: оскільки кіровоградці звикли утримувати свої зуби в чистоті, то вони швидко спорожнили від дефіцитного товару навколишні сільмаги. Потім почали споряджувати гінців до Києва.

— У чому річ? — цікавився я в директорів магазинів.

— Кажуть, що вичерпалися ліміти, — пояснили мені.

Я подзвонив начальнику обласного управління торгівлі В. О. Лимарю.

— Вікторе Олександровичу, — кажу, — нам пишуть, що в Кіровограді немає зубної пасти. Це правда?

— Ні, — відповів товариш Лимар, — «Поморіну» чи «Мері», щоправда, нема, а вітчизняної — досить.

Оригінальна риса — бачити те, чого насправді немає. Але ж покупцям від цього не легше...

Отож я й подумав, що можна, звичайно, кивати на примхливого покупця, можна сумлінно загинати пальці, перераховуючи об'єктивні труднощі, можна, зрештою, закликати чоловіків носити черевики на босу ногу і оголосити це останнім криком моди. Та чи не краще, часом, тим товаришам, котрі попит визначають і за його задоволення відповідають, ставати інколи рядовими покупцями? Може, тоді швидше відпаде потреба в старій пісні про дефіцити. Тим паче, що вони — штучні.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Припікає, а на зміну ніхто не приходить.

«ДЖЕНТЛЬМЕН»

Восьме березня... В це свято
У Сергія справ багато:
Написав листівки щирі
Дусі, Мусі, Люсі, Вірі;
Привітав по телефону
Аню, Маню, Таню, Нонну;
До Анжели, Віки, Рити
Наш герой зробив візити.
Передав усім дівчатам
Поздоровлення із святом.
Лиш забув Сергій про Ніну
(Звали так його дружину).

Анатолій САВЧУК.

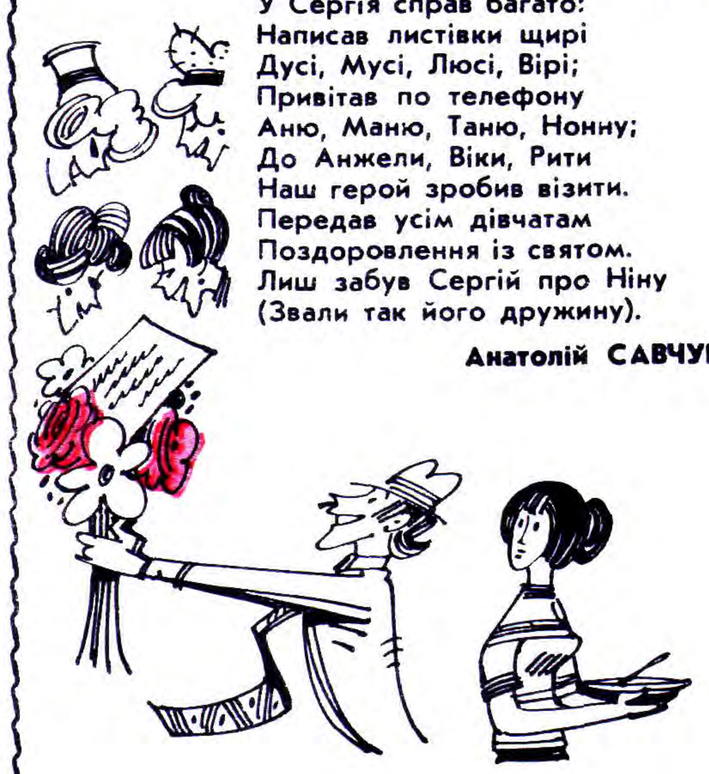

Я, правду кажучи, і забулася, що то завтра жіноче свято. Пораюся собі по господарству: там хурям сипну, там свиняку благотворю, а то коло печі кручуся — робота ж, звісно, завжди знайдеться, аби руки були. І не зоглянешся, як уже й сутеніти починає.

Ото і перед жіночим днем отак: до самісінького вечора протупцяла від хліва до печі та від печі до колодязя. Коли ж, бачу, зупиняється навпроти хати автобус. Господи! Це ж мої дітки любі приїхали. Дочка Ганя з чоловіком. Микола та Іван невісточок попід ручки ведуть. Онучата, гороб'ята щебетливі, біжать навпередки...

ГУМОРЕСКА

У хаті, їй-бо, правда, аж ніби видніше стало. Сіла я та й не можу намилуватися гостями дорогенькими. Аж тут синочки мої слазні починають із святом мене вітати та ще й подаруночки витягати. І Микола з Іваном, і зять Петро — кожен по пляшечці одеколону мені в руки та ще й по листівці. А я і сміюся, і плачу — так мені на душі хороше та радісно: не забули мене, стару, принесли, соколики, матері радість...

А тут вони усі троє обступили мене та в один голос:

— Завтра, мамо, жіноче свято — то ви не подумайте і торкатись до якоїсь роботи. То вже наше діло, мужчинське. А вас не допустимо ні до чого. Лежіть собі ото на диванчику та концерти по телевізору дивіться...

Я вже не знаю, що й говорити. Геть розжалобили, соколики мої ясні. Вдаю, ніби око запорошила, аби не бачили, що плачу.

Дочекалася-таки, недарма над ними недосипала і серце, бувало, на шматочки краяла. Бачиш — уже завтра і доторкнутися до роботи не дадуть...

Ну, а раз уже завтра вилежуватимусь перед телевізором, то швиденько підбілила припічок, підлогу помила, обпатрала дві курки та й у піч смажити поставила, наварила холодцю, голубців накрутила, пирогів з яблуками напекла, медового квасу у бутлі поналивала — щось же треба буде перекусити дати. Воно хоч гості і свої, та все одно на столі у мене повинно бути по-людському. Якихось особливих там витребеньок я, правду кажучи, виробляти не вмію, а випити та добре закусити, слава богу, завжди знайдеться.

Та ото переночували ми, позставали вранці, а я, забувшись, беруся стіл накривати. А хлопці мої раптом як закричать хором:

— Мамо! Ви що — забули? Та сьогодні ж жіноче свято! Сказано — ми все самі...

І таки так: всадовили мене на диван, а самі за роботу хапаються. Петро, значиться, розстилає скатертину, Іван, бачу, дістає з печі курку, Микола ставить голубці розігрівати. І все у них у руках аж горить.

Встаю я, щоб графинчик націдити — не пускають. Петро з Іваном просто-таки тримають за руки, а Миколка, дивись, уже несе в хату усю десятилітрову сулію. Ах, ти ж дитя моє нерозумне! Так, боронь боже, і надірватися недовго. Але хіба вони, молоді, про це думають? Гарячі до роботи, як той вогонь...

Хотіла, було, у погріб піти — воно ж до тієї смажені усілякої й огірочок солоненький не завадить — так і туди, бісенята, не пустили. Усе самі, бачу, несуть: і огірочки, й капусту, і яблука квашені, і помідори в банках, і квас холодненький. Зять Петро сам поліз на вишки за свіжими яйцями, Микола варення у коморі знайшов, Іван припер цілий ящик зі свіжими яблуками. А я вже стою та тільки руками розводжу; таки справді, бачу, не дадуть ні до чого і пальцем торкнутися. От що значить — повага до матері!

Отак, аж до вечора, і не дали мені за роботу взятися. Їй-богу, правда. Ото тільки, як поїхали, то занесла порожню сулію на горище та посуд помила. Та й усе.

С. МЕЛЬНИЧУК.

Цур йому, пек!..

Ви вірите у віщі сни? Ні. А даремно. За свідченнями компетентних у цій справі бабусь, сни часто-густо збуваються. А щоб не бути голослівними, звернемось до конкретних фактів.

Років п'ять тому голові виконкому Струзької сільської Ради Володимирові Івановичу Янцеловському приснився досить-таки дивний сон.

Ніби приходить до нього якась баба. Стара-стара. Уся в дранті пошарпанім. Ніс — гачком. Уп'ялася своїми очиськами в нього і каже:

— А що, Володимире вановичу, буде цієї зими парове опалення в клубі чи ні?

Голова аж жахнувся од того погляду. По спині дрижаки пробігли, волосся піднялося, ніби наелектризоване.

— Аякже, — почав тремтячим голосом. — Ось довершимо будівництво котельні і...

— Ніяких «і», — перебила його стара. — Слухай, що я скажу. Як тільки займеться вогонь під отим клятим котлом, то ти одразу ж, без пересадки, потрапиш до пекла і будеш шкваритись уже в іншім котлі — зі смолою. Чув? — І єхидно загигикала.

Хотів, було, щось сказати, але від страху і мову одібрало. Прокинувся — чоло мокре. «Х-ху... І до чого б воно такий сон?»

Розповів про нічну примару голові місцевого колгоспу імені Петровського Володимирові Федоровичу Антонюкові.

— Хто його знає!.. — почухав потилицю той. — Хоч воно і доведено, що нечистої сили на світі нема, так, бува ж, і наука помиляється...

Нагадаю, що було це саме в той час, коли в селі, мов гриб після дощу, виріс добротний Будинок культури. Раділи тоді сільські трудівники. Та тільки-но вдарили перші морози, радість ота розтанула, мов весняний сніг. Бо ж за бучними новосільними промовами тут забули подбати про належне опалення. Дві невеличкі грубки аж ніяк не могли обігріти досить-таки об'ємне приміщення культосвітнього закладу. Отож навіть у кожусі тут висидіти важкувато...

Відтоді промайнуло чималенько часу. А в Струзі спромоглися лише звести стіни котельні та прикрити їх залізобетонними плитами. Завезли котел. Все це причандалля так і стоїть просто неба. Сонце, мороз, вітер, дощ... Цемент з-поміж цегли почав сипатись. Добрячим шаром іржі вкрився котел...

* * *

А ви кажете, що сни не збуваються!

Микола ПЕТЛЕНКО.

с. Струга
Новоушицького району
Хмельницької області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

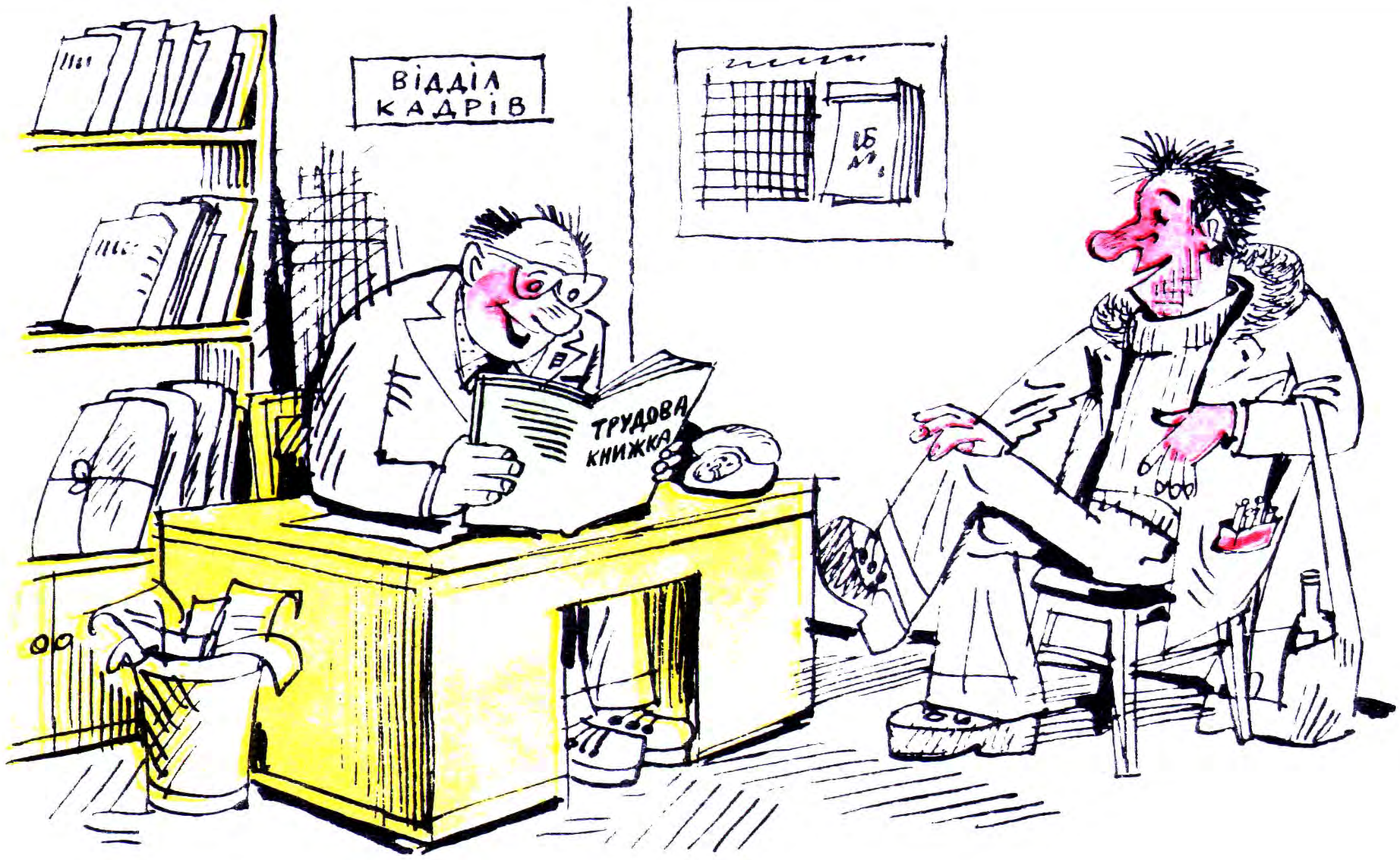

— Як цікаво, ну просто «Три мушкетери»!

Виставка цікавинок

ЮНИЙ ТАЛАНТ

На нашій виставці почав працювати дитячий гурток «Поспіваємо, пограємо». Бажаючих записатися до нього виявилося надто багато. Тому керівники гуртка вирішили провести конкурс. Серед переможців конкурсу відзначився Василько Незатуливухо. Він зіграв на дитячій гармошці мелодію, яка дуже віддалено, але все ж таки скидалася на популярну — «Хай завжди буде сонце».

Річ у тім, що на цій гармошці, яку випустила Житомирська фабрика музінструментів, щось зіграти просто неможливо, оскільки клавіші западають, міхова камера пропускає повітря.

— Як тобі це вдалося? — поцікавилися потім у юного таланта.

— А я губами підігравав, — відповів хлопчик.

КМІТЛИВІ ЮННАТИ

Тульчинський завод, що на Вінниччині, зробив оригінальний подарунок нашим юннатам. Він подарував їм 840 поливальниць. Подарував, бо інспекція по якості ті поливальниці забракувала: вони погано пофарбовані, деформовані та ще й з вм'ятинами.

Спершу юннати розгубилися, не знали, як тими поливальницями користуватися: за ручку береш — відривається. Коли якось призвичаїлися, виявилася інша халепа — поки донесеш воду до рослин, уся вода витече крізь дірки у дні. Знайшли-таки вихід: юннати ставлять поливальницю у відро, і тепер вода не виливається.

ПОВЕРНІТЬ МЕНІ ПОСМІШКУ!

Шановний виставком. Часто нас, продавців, звинувачують у тому, що ми, мовляв, рідко посміхаємось. Я вирішила довести, що це наклеп на працівників прилавку. На моєму прикладі вчили інших.

— Гляньте, — казали, — на цю дівчину. Вона своєю посмішкою буквально обеззброює покупців. Навіть запеклий скаржник, дивлячись на неї, забуде про саме існування книги скарг.

Так було доти, поки до нашого господарчого магазину не прибула партія посуду виробництва Городницького фарфорового заводу, що на Житомирщині. Розпакували ми коробки з тарілками, чекаємо на покупців. Підходить один.

— Мені тарілочку, — просить.

Я з чарівною посмішкою подаю йому. Обдивився він її з усіх боків і повертає:

— Якщо можна, іншу покажіть!

Посміхаюся ще чарівніше, даю йому іншу.

Знову обдивляється він з усіх боків.

— Ні, каже, — і ця не підійде. Дайте іншу...

Коли я вдесяте протягаю йому тарілку, відчуваю, що посмішка ось-ось щезне з мого обличчя. Тримаюся з усіх сил.

— Прошу, може ця вам підійде?

Посмішка цього разу вийшла в мене вимучена.

— Скажіть, а чим вам не до вподоби ця тарілочка? — питаю, коли знову він просить замінити.

— Бачите, — показує, — тарілка деформована.

— Справді, — кажу, — не варто таку купувати. Зараз іншу пошукаю.

Усі коробки повідкривала, а покупець тільки одне повторює: «Іншу!». З підсобки посуд повиносили. Нові й нові коробки відкриваємо. Жодної вибрати не можемо: то малюнки криві, то якісь подряпини, то фарба стерлася, то чорні крапельки, наче мухи по ній повзають, дно або угнуте, або вигнуте. Бідний покупець! Блідий зробився, піт з нього тече.

І мені вже не до посмішок.

— Невже ви хочете, щоб я вам перебрала по одній всі оті тарілки, що ми маємо?! — аж кричати починаю. — Адже ми з того заводу 18 тисяч одиниць посуду одержали!

— Хочу, — вперто каже він. — Бо мені тарілка потрібна. Хороша...

Закінчилася ця історія тим, що покупець таки зробив запис до книги скарг. Що, мовляв, я не змогла його по-справжньому обслужити.

З того часу я й перестала посміхатися. Бо як згадаю, що я невинно постраждала через отих бракоробів, так аж гірко стає. А бракороби живуть спокійно. Випустили собі 18 тисяч одиниць браку, зарплату й преміальні одержали, а там хоч трава не рости.

Марина НЕВЕСЕЛА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Це виставка-продаж товарів вашої фабрики.

З нотаток етимолога

«Нема чого на дзеркало нарікати» — такої крилатої фрази просто б не існувало, якби всі дзеркала були такими, як ті, що випускає Чернівецький склодзеркальний завод. Коли глянеш у таке дзеркало, то здається, що твоє обличчя вкрите подряпинами, плямами, ніс то збільшується, то зменшується, а обличчя то витягується, то стає круглим, мов гарбуз. 236 таких дзеркал надійшло на нашу виставку.

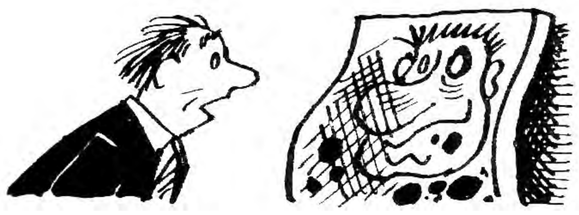

«Пролізе крізь вушко голки» — цей відомий вислів ніколи б не народився на світ, якби всі голки були подібні на ті, які випускає одеський завод «Верстатонормаль». Вушко в них або зовсім відсутнє, або ж відламується при першій же спробі затягнути в нього нитку.

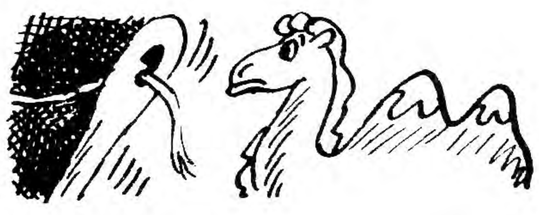

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Як відомо, боротьба з курінням набуває дедалі більшого розмаху. Газети і журнали, радіо і телебачення переконують курців негайно позбутися цієї згубної звички. Навіть на самих сигаретних пачках іноді можна прочитати, що куріння дуже загрожує здоров'ю.

Отже, цілком зрозуміле прагнення працівників Київського заводу металогосподарчих виробів зробити і свій внесок у цю благородну справу. На підприємстві випущено 1100 портсигарів, які страшно взяти в руки: гострі крайки, задирки, облой, а до того ж і кришка перекошена. Усе зроблено для того, щоб гидко було курцеві зайвий раз полізти до кишені по сигарету.

Спортивна хроніка

АСТРОНОМІЧНИЙ РАХУНОК

Хокейний матч між командами «Гумовик» і «Черевик» закінчився сенсаційно. Рахунок 1240 : 227. Такого рахунку не було зафіксовано за всю історію цього чудового виду спорту. Болільники були в захваті. А хокейне поле нагадувало після матчу справжнє звалище. Тільки гравці залишили поле сумні й невеселі.

— Це ж треба, — казали вони, — за три періоди — жодної шайби! Вона не тільки не побувала у воротах, навіть пробити ніхто не зміг.

Так, рахунок, який наводився вище, це кількість поламаних ключок у однієї й другої команди. 227 хокейних ключок, виготовлених Краснопільським деревообробним комбінатом (Чернівецька область) і 1240 — виробництва рубежанського заводу виявилися суцільним браком. Вони розпадалися при першій-ліпшій спробі вдарити по шайбі.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

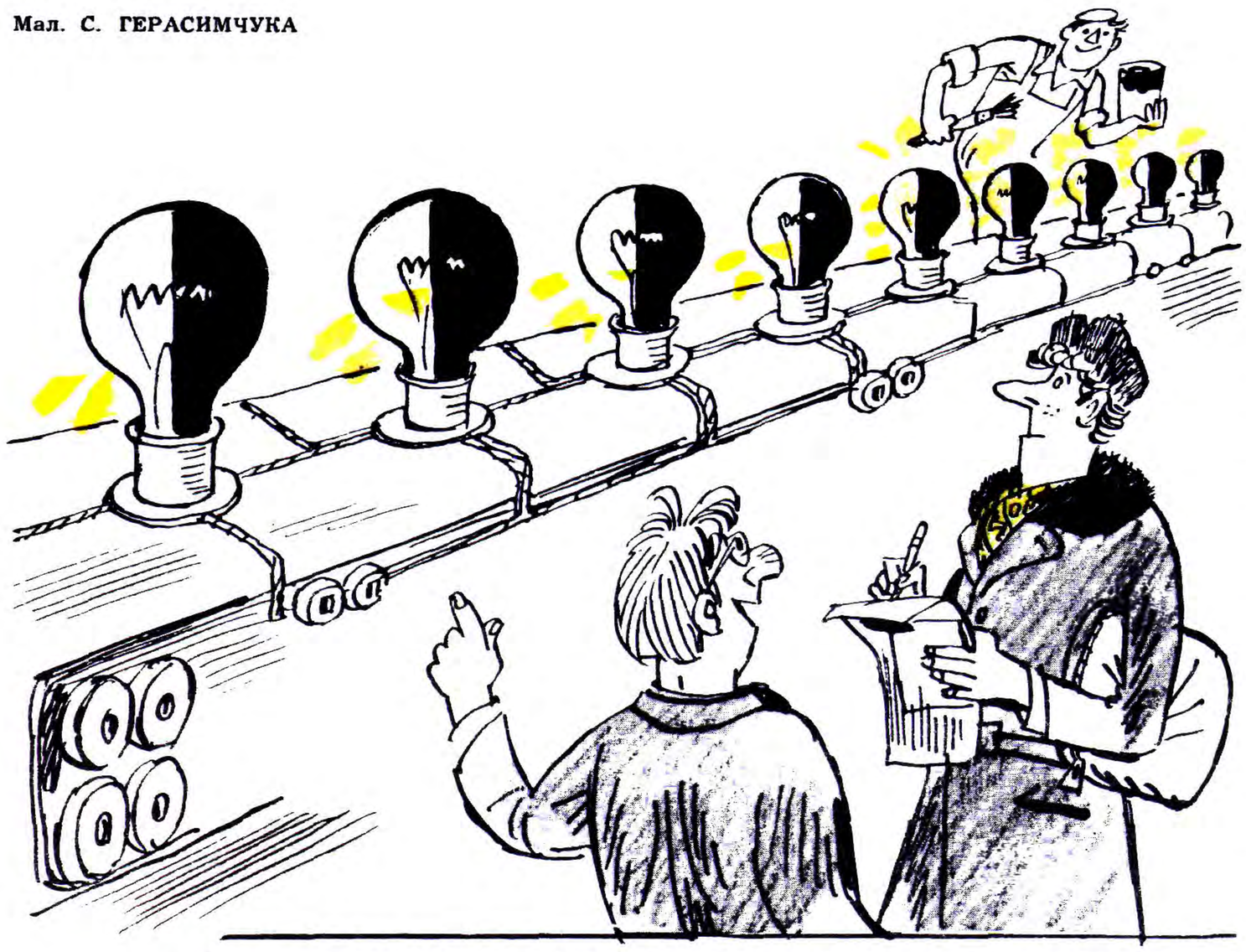

— З метою економії електроенергії ми почали випускати ось такі лампочки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ще у 1973 році обласне виробничо-аграрне об'єднання «Вінницяцукропром» зобов'язало дирекцію Деребчинського цукрозаводу перекачати мазут із технічного ставу до мазутосховища. Але дирекція комбінату шість років збиралася виконати цю вказівку, аж поки минулого року тонни мазуту потекли у річку. Тільки тоді дирекція заворушилася, залишки мазуту вивезли за село й спалили. «Ото вже диму над Деребчином було!» — згадують односільчани. Про все це розповідалося у фейлетоні «Нічого не чув, нічого не бачив...» (№ 18 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця начальник Укрцукропрому В. А. Булда повідомив редакцію, що перевіркою на цукрокомбінаті встановлено грубі порушення правил зберігання мазуту. Укрцукропром указав керівництву об'єднання на послаблення контролю за господарчою діяльністю підлеглих підприємств. Матеріали про відшкодування збитків та притягнення винних до відповідальності передано слідчим органам.

За незадовільне технічне керівництво головного інженера Деребчинського цукрозаводу Довганя П. Ф. з посади звільнено. Звільнено також і Швеця А. С. з посади директора цього цукрозаводу.

Народні усмішки

ДУШЕВНА РОЗМОВА

— Такий шалений вік настав, — говорить сусідка сусідці. — Добре, що є два дні на місяць, коли мусиш відірватись від усіх справ і душевно поговорити з чоловіком.

— Про що ж ви тоді говорите?

— «Дай гроші» — кажу я йому, а він відповідає: «Будь ласка».

— Оце й уся душевна розмова? — дивується подруга.

— Буває й довша. Але це тоді, коли чоловік упирається.

Надіслав С. ГРИНДА.

м. Івано-Франківськ.

ПО ЯКІЙ ПРОГРАМІ?

Посварився чоловік із жінкою. Такий гвалт зчинили, хоч вуха затикай. Раптом у двері постукав сусідський хлопчик.

— Що тобі?..

— Татко прислав мене запитати, по якій програмі передають таку цікаву п'єсу?...

НЕ БУЛО МІСЦЯ

Молода господиня подає чоловікові на обід курку. Чоловік укусив раз, підозріло обнюхав страву і запитав:

— Що це ти там напхала до середини?

— Нічого!.. Я хотіла напхати, але там не було місця...

Повідомив М. О. ШАБЕЛЬНИК.

с. Шкарівка
Білоцерківського району
Київської області.

ПОВІРИВ...

У давні часи в одному селі жив заможний дядько. Дядько як дядько, але злий та скупий, він нещадно експлуатував наймитів, годував пшоняною кашою... Щовечора хазяїн ішов до світлиці замолювати гріхи, яких мав силу-силенну!.. Та одного разу до світлиці проник злодій... Нічого не помічаючи, хазяїн стояв перед іконою в блаженній позі.

— ...очисти мою душу грішну...

— Очи-и-и-щу... — таємничим голосом відповідав злодій. Успіх був разючим: «добродій» повірив у магічність божого слова і в те, що з ним говорить сам господь-бог, тому став благати і за родичів:

— ...очисти й мого брата старшого...

— ...як устигну...

Після такого «очищення» він довго не міг прийти до пам'яті, бо повірив, що розмовляв з самим всевишнім!

Уранці й справді хазяїн побачив, що його було... очищено.

Повідомив Г. ПИЛИШЕНКО.

м. Запоріжжя.

Зашилися хлопці...

ГУМОРЕСКА

Принесла пошта на комбінат сердиту постанову про новий порядок здачі готової продукції. Прочитав постанову майстер взуттєвого цеху Михайло Перешивайло і буквально зомлів. Трохи оговтавшись, поніс він у цех той папірець, тримаючи його за самісінький кінчик, як розпечену залізяку. Перечитувати боявся, ніби то був вирок. І недаремно. Завтра треба було здавати готову продукцію в раймаг, і належало послати разом з нею туди когось із бригади чи й самому з'явитися власною персоною. Щоб покупці й продавці авторів, так би мовити, бачили і мали змогу на місці претензії пред'являти.

Самого Перешивайла ніхто й трактором у той раймаг не затяг би, це зрозуміло, але кого ж із «авторів» послати? Отого капосного рожевоносого Кирилюху, що саме зараз длубається в безформному чудовиську, яке він називає черевиком?

— Як же це ти, Кирилюхо, підбори попідбивав? На одному черевику широкий, як долоня, а на другому — як п'ятачок. Бодай тобі руки ліктями наперед повивертало!

Кирилюха скоса блимнув на черевики і зморщив свого барвистого носа:

— Недодивився... І так пройдьоть! Не для балярин же шиємо.

Перешивайло накинувся на Гаврилка:

— А ти чого там зуби шкіриш, художник? Доки в тебе підошви будуть відклеюватись? Що ж це за робота?

— Та... Клей не того... Хіба то клей? Ним тільки канаверти заліплювати.

Перешивайло хапає з полиці новий черевик, легенько натискує, і той на очах розповзається.

— Іванченко, це твоя робота?!

— Які нитки, така й робота, — просторікує Іванченко. — Тут тобі ший, а воно тут тобі й рветься...

— Тобі ший, тобі рветься, — перекривляє Перешивайло. — Зашилися, соколики, і я разом з вами... Ось постанова вийшла. Завтра ви, шановні гросмейстери, відправитесь у раймаг і самі будете продавати свої шедеври. Щасливого повернення назад не гарантую. Вам, звичайно, відома прекрасна легенда про того лицаря, який сам робив качалки і сам продавав. Пам'ятаєте, чим його комерція закінчилась? Одну качалку продав, а дев'ять баби на його голові побили.

Ошелешені новиною, «гросмейстери» мовчали. Ледача бракоробська фантазія малювала пекельні картини. Уявлялося: вони по черзі стоять за прилавком і разом з продавцями збувають свої вироби. Сердиті покупці тичуть під самісінький ніс черевики з різними підборами, з підметками, що «просять каші». І обов'язково ж знайдеться серед них якийсь неврастенік, що огріє по лобі розпореним задником або неоковирним каблуком. І до суду ж його не потягнеш, бо таким «речовим доказом» не те, що суддю, а й прокурора перелякати можна.

— Ех, хлопці, хлопці, — гірко пожартував бригадир Перешивайло, — краще б ми з вами качалки стругали й самі продавали!..

Неля КАСЯНЧУК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

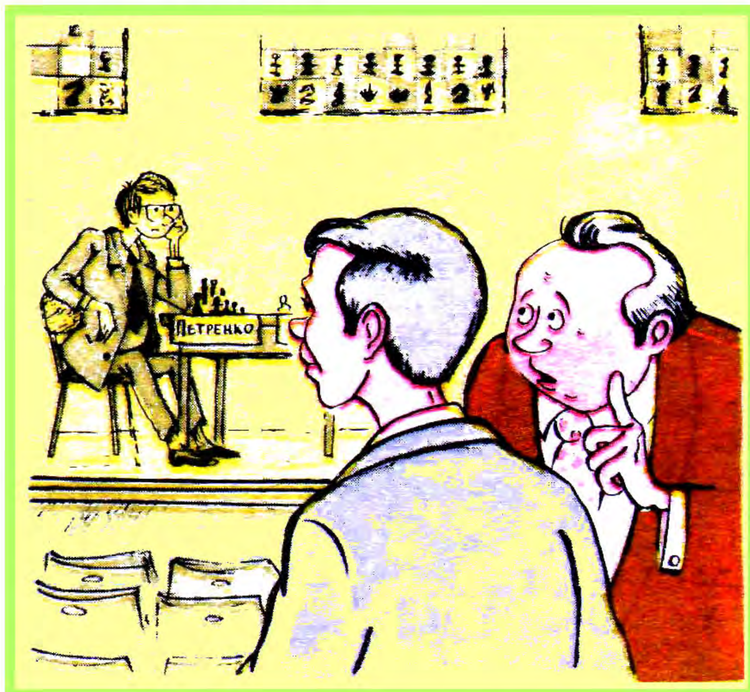

— Май на увазі — він грає лівою.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

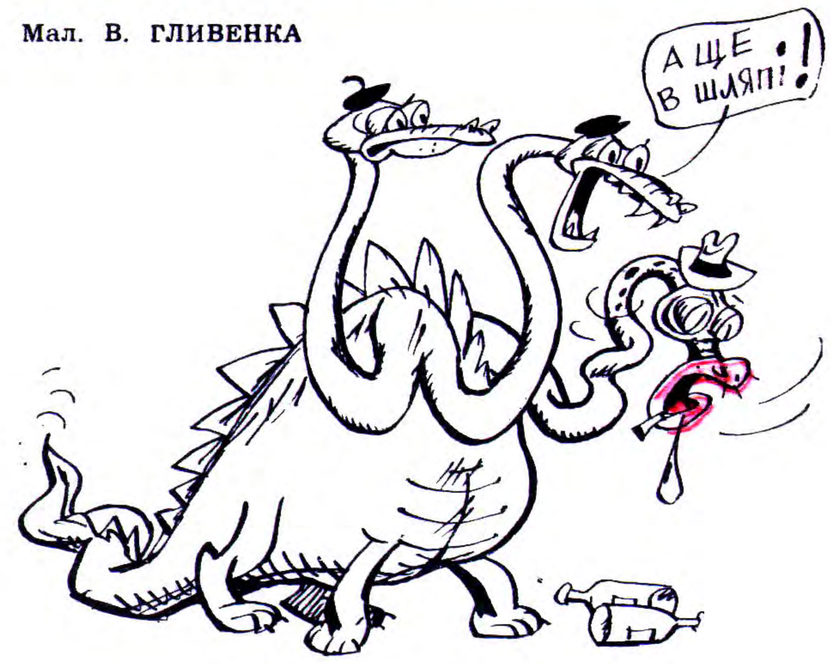

Мал. Т. ЮНАКА

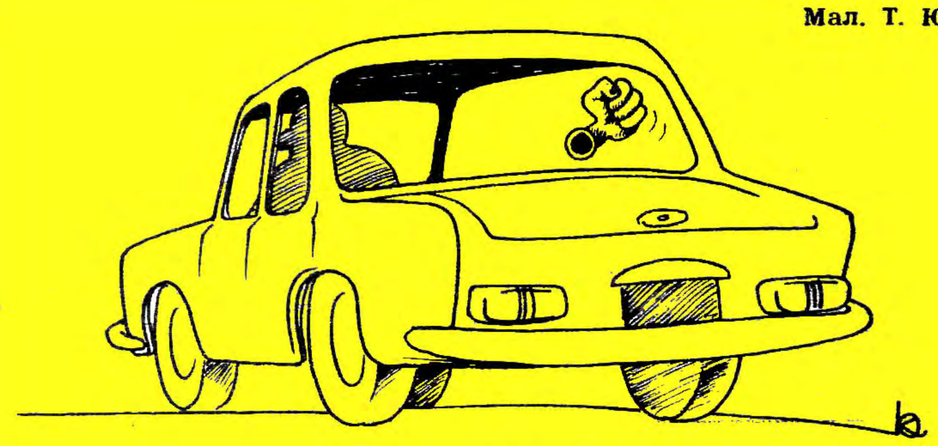

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

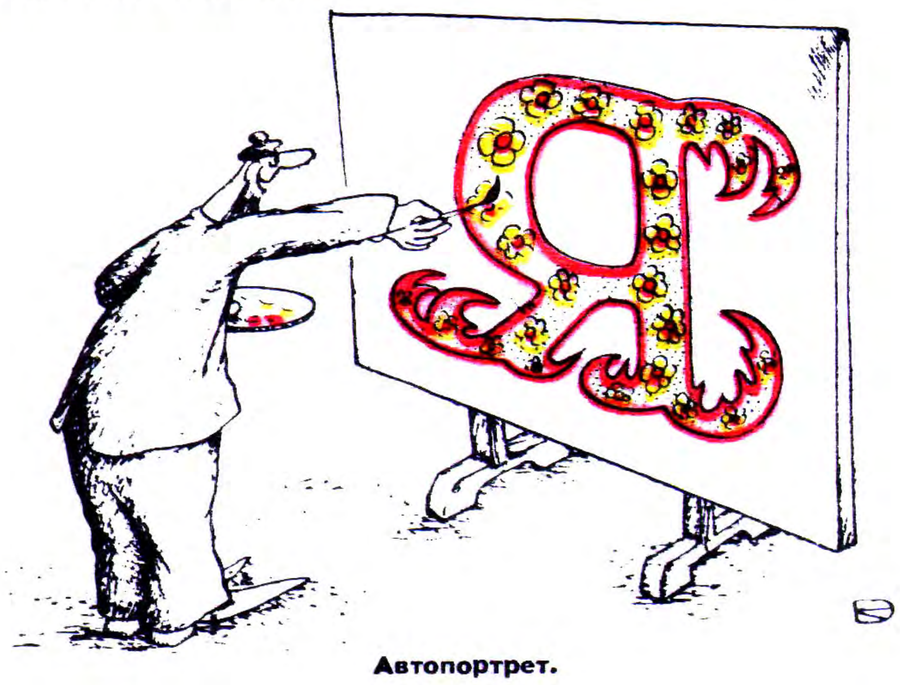

Автопортрет.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

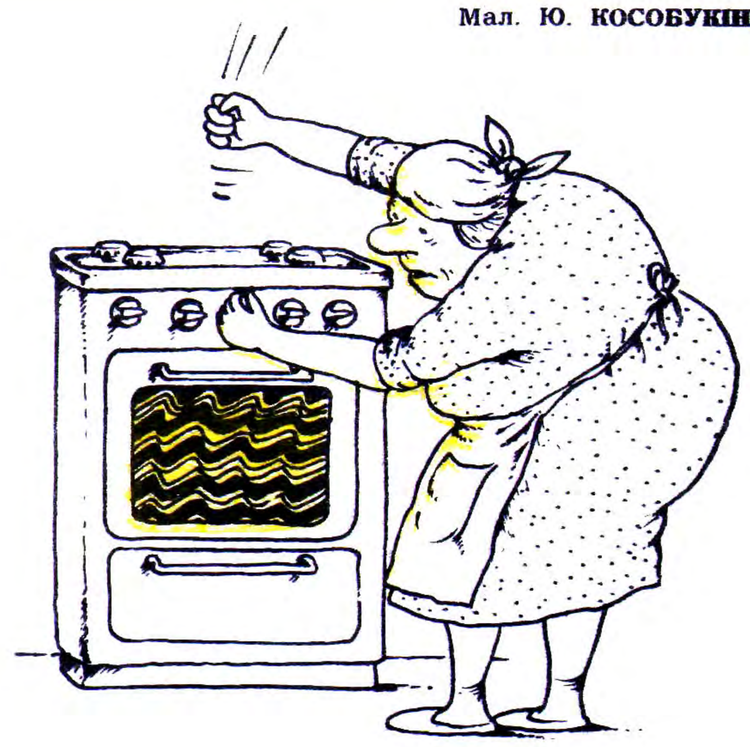

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— А я завжди беру з собою гарячу воду.

Мал. А. АНДРЄЄВА (Херсон)

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Вітаємо ювілярів

Письменника Павла ДОБРЯНСЬКОГО з його першим 50-річчям.

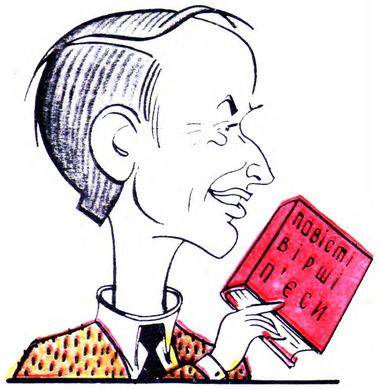

Письменника Вільяма ЛІГОСТОВА з його першим 50-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● *Як тільки дружина починає стежити за собою, за нею одразу ж починає стежити чоловік.*

● *Якщо ви вже не подобаєтеся жінкам, вам час одружуватися.*

● *Подружжя жило так мирно, ніби вони давно розлучилися.*

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Поїзд уже давно рушив від перону. Сусіди по купе спали, а я перевертався з боку на бік. Сіре і вологе простирадло з величезною діркою посередині прилипло до спини. Але не це було основною причиною безсоння. Плеската, як млинець, подушка муляла, наче її набили не пір'ям, а камінням. «А й справді, чим вона все-таки набита?» — я підвівся і заглянув під наволочку. У подушці лежав товстелезний зошит у дерматиновій обкладинці. Перегорнув кілька сторінок і прочитав:

(ЗАПИСКИ КОМАНДИРОВОЧНОГО)

ПОНЕДІЛОК. Правду кажуть, що понеділок важкий день. Сьогодні викликав мене директор і повідомив: «Кінець року, а ми ще не побували на кількох наших об'єктах. Тому виписуйте командировочне посвідчення — і вирушайте. Зрозуміли?» Я зрозумів. А для того, щоб було хоч якесь заняття у дорозі, вирішив вести щоденник.

ВІВТОРОК. З самого ранку почав дзвонити на київський залізничний вокзал, щоб дізнатися, коли відправляється поїзд на Кіровоград. Набрав номер довідкового бюро — 005. У трубці: ні-ні-ні... Зайнято. Набрав удруге: ні-ні-ні... Не втрачаю надії, кручу телефонний диск вп'яте, вдесяте, всоте... І ось, на двохсотому дзвінку, якась ангельська душа змилостивилася.

— Алло! — підняла вона трубку.

— Довідкове бюро? — зрадів я, хоча у голові був такий писк, наче три дні просидів на інкубаторній станції.

— Ви помилилися номером. Це аварійна служба газу, — як мокрим рядном накрила мене ангельська душа, і трубка знову знущально запіпікала.

Ще нікуди не їхав, а настрій уже зіпсований.

— То ви й досі на місці? — заглянув до мого кабінету заступник директора.

Я кинув трубку і побіг у касу попереднього продажу квитків, на вулицю Пушкінську. Прибіг. Став у чергу. Через кілька годин підійшов до віконця.

— Будь ласка, один купейний до Кіровограда.

Касирка меланхолійно підняла трубку, наче в черзі стояв тільки я. Потім щось там натиснула і почала чекати, коли відгукнеться диспетчерська. Чекаючи, розглядала мене. Розглядала хвилину, другу, третю...

— Ви, мабуть, з Юпітером зв'язуєтеся? — питаю.

— Не подобається, можете стати в іншу касу, — відрубала вона і відвернулася.

А час іде. Черга обурюється: «Скільки можна чекати! Щоб взяти один квиток — треба півдня витратити!»

...Нарешті квиток у мене в руках. Завтра вирушаю до Кіровограда.

СЕРЕДА. Підходив до поїзда № 616. В уяві вимальовувалося затишне купе, білосніжна постіль... Зайшов до вагона. На полицях скручені матраци. І все. «Чому постіль не застелено? Чому серветок на столах немає? Чому штори пом'яті? Чому...» — в душі почав обурюватися я.

— Постіль будете брати? — раптом просунувся у двері чоловік у форменому кашкеті і простягнув мені незапломбований комплект сірого кольору.

— Це що? — тремтячою рукою показав я на комплект.

— Ви що, ніколи у поїздах не їздили? — здивувався провідник.— Не подобається, з дому постіль беріть...

...Щоб хоч трохи заспокоїтися, вирішив пройтися по вагону. Хотів глянути, коли прибуду до Кіровограда — розкладу руху немає. Запитав у провідника, чи є свіжа газета, — подивився на мене, наче я звалився з неба. Не поліпшився мій настрій і у буфеті, де їсти було нічого. «Завтра добре поснідаю у ресторані», — подумав я і пішов спати.

ЧЕТВЕР. На півдорозі до Кіровограда мене почали смикати за ноги.

— Постіль здавайте, постіль здавайте!

— Так мені ж ще ого-го-го скільки їхати, — глипнув я на годинник.

— Не «ого-го-го», а вставайте. Дома висипатися будете. Мені ще треба постіль спакувати. Щоб через п'ять хвилин принесли.

«Так постіль ви самі маєте збирати», — хотів сказати я, але провідник уже смикав за ноги пасажирів в іншому купе.

Довелося вставати. Пішов умиватися — мила у туалеті немає. Хотів поголитися — у розетках немає струму... Настрій зіпсувався зовсім.

...Неголений і голодний зайшов до ресторану кіровоградського залізничного вокзалу. Хоча я був чи не єдиним відвідувачем, офіціантка підійшла до мене лише через тридцять хвилин.

— Що будете замовляти?

— На жаль, на столі немає меню, і не знаю, що у вас є...

— Яєшня, — дивлячись кудись у куток, мовила офіціантка.

— А ще?

— Яєшня!

— А-а-а...

— Яєшня!

— Давайте! — махнув я рукою, згадавши своє холостяцьке життя...

Того ж дня поїздом № 675 Харків — Херсон виїхав до Миколаєва.

П'ЯТНИЦЯ. Враження від чергового переїзду невеселі. У купе зі мною їхав лікар санепідемстанції залізничної станції Знам'янка Ф. Г. Калюжний. Вирішили пройтися вагонами. Виявилося, що, як і у поїзді № 616, постіль тут сіра, волога і незапломбована. Зберігається без дотримання санітарних норм. Соди для миття склянок немає, туалетного паперу і мила — теж. Ковдри брудні.

— Я ж не можу за всім прослідкувати, — поскаржилася нам бригадир-механік поїзда Р. А. Коптій.

Не зрозумів я тільки, за чим все-таки Раїса Андріївна слідкує, коли у поїзді такий «порядок».

СУБОТА. Поїзд № 695, яким я їду із Миколаєва до Запоріжжя, як дві краплі води схожий на попередні. Бригадир-механік Світлана Іванівна Сивокінь утішила мене тим, що сказала: «Бувають і гірші».

НЕДІЛЯ. Приїхав на станцію Запоріжжя-1. Хотів зігрітися склянкою чаю. Буфет № 3 дорресторану на замку, хоча табличка сповіщала, що він працює цілодобово з невеличкими перервами. Але до перерви було далеченько. Правда, працював чайний стіл. Та й там чаю не було. От не щастить. Проїхав стільки станцій, а от такого простого напою, як чай, випити не вдалося. У вагоні — будь ласка. На вокзалі — немає. І у Кіровограді, і в Херсоні, і в Миколаєві... Навіть у Києві.

ПОНЕДІЛОК. В електричці, яка курсує із Запоріжжя до Кривого Рога, вирішив зіграти в доміно. Але не знайшов партнерів. Усі пасажири приплющилися носами до вікон. Бо надворі, хоч у око стрель, а зупинок не оголошують. До речі, таку самісіньку картину можна спостерігати і в електричках, котрі відходять від київського приміського вокзалу. А якщо ж у них зупинки і оголошуються, то треба мати неабияку фантазію, щоб у шипінні. «Нас-с-с... з-з-у-а-а-а... мо-о-о-вкл-ка!» зрозуміти, що «наступна зупинка — Мотовилівка».

ВІВТОРОК. Поділився враженнями про залізничний транспорт з деякими пасажирами. Порадили їздити тільки фірмовими поїздами, котрі набагато комфортабельніші. Одне слово, додому вирішив добиратися швидким.

...Зайшов у поїзд «Запоріжжя» і... особливого комфорту не побачив.

— Чому серветок на столах немає? — питаю у провідниці.

— А ми їх не застилаємо, щоб пасажири не покрали...

Чому у деяких вагонах немає мила, туалетного паперу, я не питав. Ясно: щоб «не покрали»...

...Коли за розкладом руху ми мали вже бути на київському вокзалі, швидкий поїзд лише під'їжджав до міста. Запізнювався на двадцять хвилин. От вам і фірмовий!

Жаль, не допетрав я відразу, що у відрядження можна літати й літаком. Бо поки що залізничний транспорт — не для любителів комфорту...»

— Це точно! — погодився я, закриваючи щоденник і відриваючи вологе простирадло від спини...

М. ПРУДНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

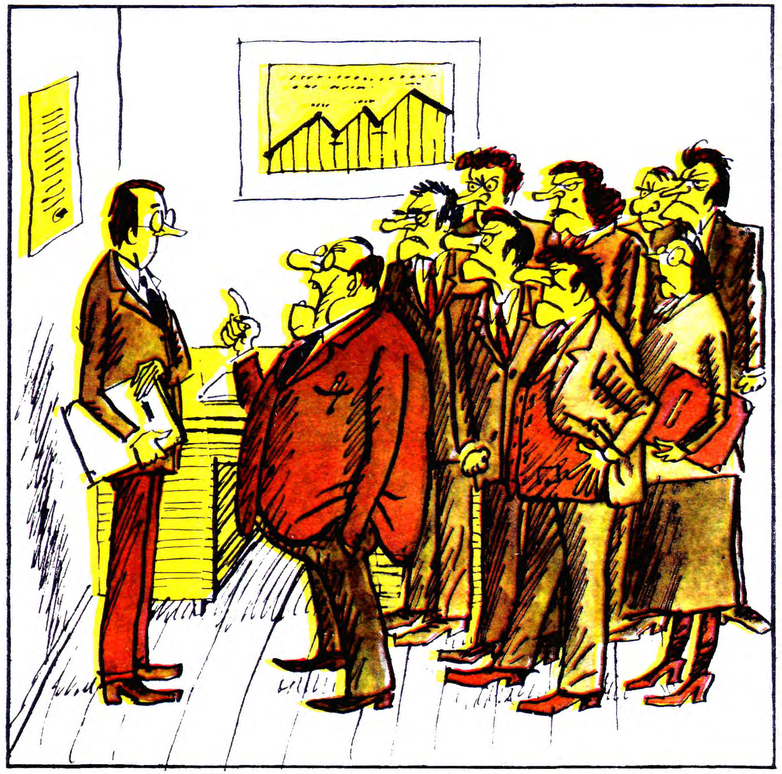

— Зрозумійте ж нарешті, що в моїй особі ви критикуєте цілий колектив.

Дали перцю!

«Ніхто так не любить літа, як я!» — не раз казав начальник виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства міста Ізюма Кебал Н. Ф. і жив-гуляв собі безтурботно, забувши відоме прислів'я: «Зима спита, де влітку був». І спитала. Разом із дощами і снігом посипалися скарги від жителів Ізюма на погане водопостачання: в одному місці води у водопроводі немає, в іншому вода з пошкоджених труб заливає вулицю. Та не лише мешканці скаржилися. Урвався терпець у працівників управління водоканалу, і вони написали Перцеві про недоліки в роботі їхнього управління і про те, що Кебал зовсім не відповідає своєму призначенню.

Як повідомив редакції перший заступник голови виконкому Харківської облради Ю. І. Куцаєв, вказані у листі факти при перевірці підтвердилися. Дійсно, водопровідно-каналізаційне управління погано готувалося до зими, не вживалися заходи до поліпшення водопостачання населення. За незадовільну роботу Кебала Н. Ф. з посади звільнено.

МУЛЬТИК ПЕРЦЯ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

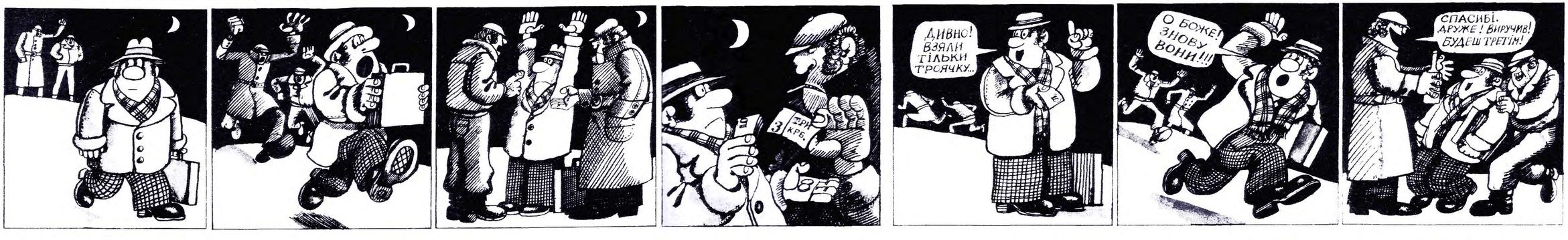

Мал. КАРАНДАША
із журналу «Стиршел»
(Болгарія)

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Адміністративний раж.

ТІЛЬКИ ОДИ Й НЕВИСТАЧАЄ...

Майже імовірне інтерв'ю

Прем'єр-міністр Південно-Африканської Республіки Пітер Бота проголосив так звану політику лібералізації. Як саме південноафриканські власті «лібералізують» свій расистський режим, можна судити по цьому — хай і уявному, але не такому-то вже й неймовірному — інтерв'ю, взятому уявним кореспондентом у цілком реального міністра поліції і тюрем ПАР Ле Гранжа. До речі, приклад, наведений у цьому інтерв'ю, як і твердження міністра, що в даному випадку йдеться саме про «свободу творити», — теж не вимисел, а факт.

Кореспондент. Чи не змогли б ви, пане міністре, сказати дещо про процес лібералізації режиму вашої країни?

Міністр. Охоче. Лібералізація у нас іде повним ходом. І зайшла вона уже так далеко, що навіть нашим ворогам, тим, кому наші порядки не до смаку, ми йдемо назустріч — усіляко сприяємо, щоб вони могли займатися своєю справою.

Кореспондент. Он як?!.. Цікаво!.. А чи не можна конкретніше, на прикладі?

Міністр. Будь ласка. Візьмемо відомого, як кажуть, поета Брейтена Брейтенбаха... А втім, ми його уже взяли...

Кореспондент. Тобто?..

Міністр. На дев'ять років... Так от, навіть таким заклятим ворогам апартеїду, як Брейтен Брейтенбах, віднині дозволено вільно творити.

Кореспондент. Але, вибачте, як же можна творити вільно в умовах...

Міністр (перебиваючи). Ви цілком слушно звернули увагу саме на умови. Від них дуже багато залежить. Мабуть, і самі знаєте, як воно, часом, удома пишеться... Тільки сяде людина за стіл, тільки надійде на неї оте саме... м-м... натхнення, а тут — то одне, то друге; то сусіди, то знайомі, то приятелі, недоречно зайдуть. І день — тю-тю! Пропав! Спробуй у таких умовах творити!.. От ми й позбавили Брейтенбаха подібних незручностей — знайшли для нього (за наш, зважте, рахунок!) тиху місцину, куди навіть міський шум-гам не долітає. А щоб поетові ніхто не заважав, щоб приятелі часом не набридали, надійно замкнули його. Та ще й, для більшої певності, в коридорі — і теж за наш рахунок! — спеціальну людину поставили, щоб його, значить, натхнення оберігала. Додайте сюди, що харчі — казенні, смугаста піжама — теж. Умови, як бачите, такі, що не кожному поетові й приснитися можуть... Отож, коли у нас лібералізація настала, ми могли з легким серцем сказати йому: «Тепер, чоловіче, твори собі вільно! У повній ізоляції від буденних клопотів і гамірливого суспільства».

Кореспондент. А яка ж подальша доля його творів?

Міністр. Цілком слушне запитання. Зважте на таку обставину. Коли Брейтенбах удома працював, то йому самому доводилося свої твори по редакціях розносити. А це ж, самі розумієте, зайва трата дорогоцінного часу. Та й могло щось із написаного і загубитися. Ми ж, ідучи шляхом лібералізації, дійшли до того, що навіть зобов'язали поета усе ним за день вільно створене щовечора обов'язково здавати людині, яка наглядає за його спокоєм та натхненням.

Кореспондент. Отже, наглядач сам розносить поетові твори по редакціях?

Міністр. Ну, що ви! Це було б уже не по-людському по відношенню до наглядачів! У них і так роботи вистачає: під їхньою опікою не тільки ж Брейтенбах знаходиться! І всім треба створити відповідні умови!.. Але якщо він напише... ну, хоча, б, скажімо, оду, присвячену нашій лібералізації, то, запевняю вас, що навіть найзайнятіший наглядач вибере хвилинку, щоб бігцем віднести її до редакції.

Інтерв'ю до друку подав
Валентин ЧЕМЕРИС.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ми вирішили своє весілля відгуляти в поїзді.

Хто боїться і хто не боїться

У селі Мар'ївці на Дніпропетровщині в принципі живуть сміливі люди. Вони майже нічого не бояться. Кажу «майже», бо все-таки є одненька штуковина, якої вони страхаються. Тому, лягаючи спати, старі люди хрестяться, молоді висловлюють не вельми приємні побажання на адресу голови колгоспу «Росія» Миколи Івановича Пустового, а надто практичні й передбачливі кладуть біля ліжка протигази...

А бояться мар'ївчани річечки, яка біжить через їхнє село. Ще шість років тому річечка була як річечка. Текла вона балкою з мальовничого ставка, що звався Вишневецьким. Люди з довколишніх сіл приїздили відпочивати на його квітучих берегах, покупатися в кришталево-чистих водах. Риби у ставку, подейкують, стільки водилося, що навіть начальство з райцентру — із Синельникового, — приїжджало повудити. А в річечці раки були. Сила-силенна. Кажуть, ніби жінки влітку прати боялися — за литки клешнями хапали.

Тепер нема — ні риби у ставку, ні раків у річечці. Та й ставка, до речі, немає. Замість нього — смердюча зелено-чорна плазма, до якої навіть жаби бояться наблизитися, комар не насмілиться підлетіти.

Зате є в колгоспі «Росія» свиновідгодівельний комплекс на 8000 голів. І то, звичайно, добре. Бо комплекс — річ потрібна. Витратили на його будівництво один мільйон 540 тисяч карбованців. Проектував Дніпропетровський інститут «Укрколгосппроект», а споруджував Синельниківський міжколгоспбуд. Красивим спорудив. Парканчик довкола блакитний, доріжки бетоновані, службові будинки та ферми в біло-голубе пофарбовані, на стінах розвішані актуальні гасла...

А трохи далі, за фермами, бовваніє ледь помітна напівзруйнована споруда з цегли. За парадним лиском пофарбованих будинків та гасел на неї мало хто звертає увагу...

Отут би й хотілося, шановні читачі, зробити відступ у розповіді. Тільки, на жаль, не ліричний. Часом, у гонитві за ефектами, за планами ми забуваємо про «дрібниці», які потім вилазять боком. Наприклад, хіба припустимо таке: споруджують багатоповерховий будинок-красень — з балконами, лоджіями і т. д., і раптом забувають (пардон!) про туалет? Певна річ, жодна комісія — як би на неї не «тиснули», які б могоричі їй не підсовували — такого будинку не прийме. Номер, як кажуть, «не пройде». А от коли це стосується тваринницьких комплексів — проходить! Пройшов і в колгоспі «Росія». Споруда, про яку йдеться і яка в документах значиться насосною станцією, і є першопричиною всіх бід та неприємностей. З 1974 року, відколи почав діяти комплекс, не працювала вона жодного дня. Працювала десь хвилин п'ятнадцять чи двадцять. Потім щось загуло, тріснуло, задиміло і — капець! Відтоді очисні споруди свинокомплексу не функціонують. На поля фільтрації не було подано жодного кілограма відходів.

Невідомо вже, хто й порадив керівникам колгоспу — чи районне керівництво, чи самі додумалися, але махнули вони рукою на зіпсовану насосну станцію, на підземну каналізацію, на поля фільтрації, викладені бетонованими плитами, звеліли прорити канаву і пустили нечистоти з ферм прямісінько в прозоро чисті води Вишневецького ставка. Ставок, як у таких випадках кажуть, тільки кавкнув, і, певна річ, кавкнуло все живе у ньому. Але ж смердюча рідина тече й тече, вже перевалює через греблю! І тут знайшли вихід. Кажуть, ляснув себе по лобі голова колгоспу Пустовий і скрикнув: «Еврика!». Внаслідок цього викрику й виросла в балці ще одна гребелька. Затим подібним же макаром було зварганено ще дві саморобні гребельки. Усі «ставки» нині заповнені до краю і, як висловилася в одній із критичних статей обласна газета «Зоря», дамокловим мечем висять над Мар'ївкою. Під час злив та негод їх прориває, і тоді вся гидота із ставків лине на село Мар'ївку. Річечка виходить з берегів, ядучий сморід затоплює городи, сади, подвір'я.

Хто винен у тім, що не працюють очисні споруди — тепер і не добереш. Інститут «Укрколгосппроект» валить усе на Синельниківський міжколгоспбуд. Міжколгоспбуд — на інститут. А на обидві ці організації валять колгосп і район...

А мар'ївці тим часом переживають. Вони настільки спантеличені й схвильовані, що не чують криків обурення із села Писарівки. Справа в тім, що ота річечка впадає в річку Терсу. Кілька років підряд писарівські школярі садять понад річкою Терсою вербички, а вони, ті вербички, як наситься отрути, відразу й гинуть. Отож, тільки-но прорве десь біля свинокомплексу «ставки»-відстійники, і доводиться школярам переживати-боятися за свої вербички...

Мешканці села Гаврилівки Покровського району теж бояться. За свою річку Кам'янку. Гарна річка, чиста, хоч пий із неї. Але не в ті моменти, коли з відстійників відгодівельного комплексу великої рогатої худоби (колгосп «Зоря комунізму», голова Сердюк В. І.) прориваються тоннами нечистоти. Голову колгоспу вже безліч разів штрафували й попереджали працівники державної водної інспекції, він клявся й божився, що налагодить очисні споруди, але по суті й на сьогодні нічого не зроблено. І сьогодні гаврилівці з острахом ждуть з дня на день, що саморобні земляні відстійники переповняться і ядучий сморід рине в річку, як уже це траплялося не раз.

У райцентрі Межова, на тій же Дніпропетровщині, люди теж бояться. Бояться-жахаються, бо їм і протигази не допомагають. Особливо, коли повіє південний вітер з боку Межівського міжколгоспного комплексу по виробництву свинини (директор Добжанська Г. М.). Тоді над містом зависає такий сморід, що хоч світ за очі тікай!.. І плачуть межівці за водоймищем Іванівської зрошувальної системи. Псується воно від того, що комплекс періодично спускає в нього свої «ароматичні» відходи.

...Оце я написав фейлетон і сам хвилююся-боюся. За працівників державної водної інспекції Нижнього Дніпра. Вони, бідні, вже бояться давати інформацію кореспондентам. Тільки де з'явиться критичний матеріал у пресі, їм негайно дає чосу начальство (як, скажімо, було в Кривому Розі): «Чого сміття з хати виносити? Ваше діло складати акти й штрафувати... Навіщо давали факти журналістові!..»

Так от, хочу запевнити керівників з Дніпропетровщини: факти збирав я сам. А вони б, керівники, хай би краще спрямували свій гнів (та й владу!) супроти губителів природи, бо ті вже розперезалися до краю — нікого й нічого не бояться. Скажімо, голова згаданого колгоспу «Росія» і керівництво Синельниківського району, незважаючи на неодноразову критику в обласній газеті, не удостоїли її навіть відповіддю. А справді — чого й кого їм боятися? Якщо не бояться ті, хто проектує комплекси, хто споруджує їх — то й цим воно все, як з гуски вода; слава богу річок і ставків у нас поки що вистачає...

У тім-то й справа, що п о к и щ о...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.
Дніпропетровська область.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЩО ВАЖЧЕ!

Бабуся і Галя займаються своїми справами. Старенька вишиває, а внучка схилилася над зошитами — готує домашнє завдання.

— Галочко, будь ласка, розв'яжи мені вузлика, бо я щось погано бачу.

— Гаразд, бабусю, я вам розв'яжу вузлика, а ви мені розв'яжіть задачку, бо я щось у ній заплуталася.

ДЛЯ ЧОГО ТОЙ ГУРТОК...

— Раю, ти хочеш записатися в гурток «Умілі руки»? — запитує подругу Іра.

— Але ж я нічого не вмію робити...

— А ми тебе навчимо шити, в'язати, вишивати, прати білизну, прибирати в кімнаті, готувати страви...

— Гм! — здвигує плечима Рая. — А навіщо воно мені? Все це вміє робити моя бабуся!

Ігор СІЧОВИК.

СКІЛЬКИ ЖИВЕ МИШКА!

— Як ти думаєш, Іванку,
Скільки живе мишка?
— Я міркую, — мовить
хлопчик, —
Доки зловить кішка.

Олександр ТКАЧОВ.

ХУДОЖНИЦЯ

За вікном мороз лютує,
А маленька Ната
Щось у зошиті малює —
Й промовля до тата:

— Бачиш, окде біга
хлопчик,
В небі світить сонце,
Он цвірінькає горобчик,
Сівши на віконце.

Каже тато: — Все як треба
На твоїй картині,
Тільки чом горобчик в тебе
Вийшов, доню, синій?

Посміхнулась хитрувато
Ната невеличка:
— Що ж робить... А знаєш,
тату,
Може, то синичка?

Степан ГРИЦЕНКО.

ЗАМІСТЬ «СПАСИБІ»

Бабця внучку частувала
Запашним борщем...
— Що ж сказати треба, Валю?
— Дайте ще!..

ОБОЄ РЯБОЄ

— А що ти робиш там,
Тодосю?
— Пишу листа своєму брату.
— Та ти ж писать не тямиш
досі!
— А він не вміє ще читати...

Василь ПОКОТИЛО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Аж чотири в нього ніжки —
Та не ходить він і трішки.
Як на нього сяде гість —
Ніг відразу стане шість.
Тут і загадці кінець.
Відгадали? Це...

(Стілець).

Йосип ПОПОВИЧ.

На гастролі навесні
Прилітає він до нас,
І співає нам пісні
Вранці і в вечірній час.
А коли настане осінь,
Гастролер дзвінкоголосий
Держить курс за небокрай —
У далекий теплий край.
Хто ж, малята, цей співак?
Пожилець... шпаківні —

(Шпак!)

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

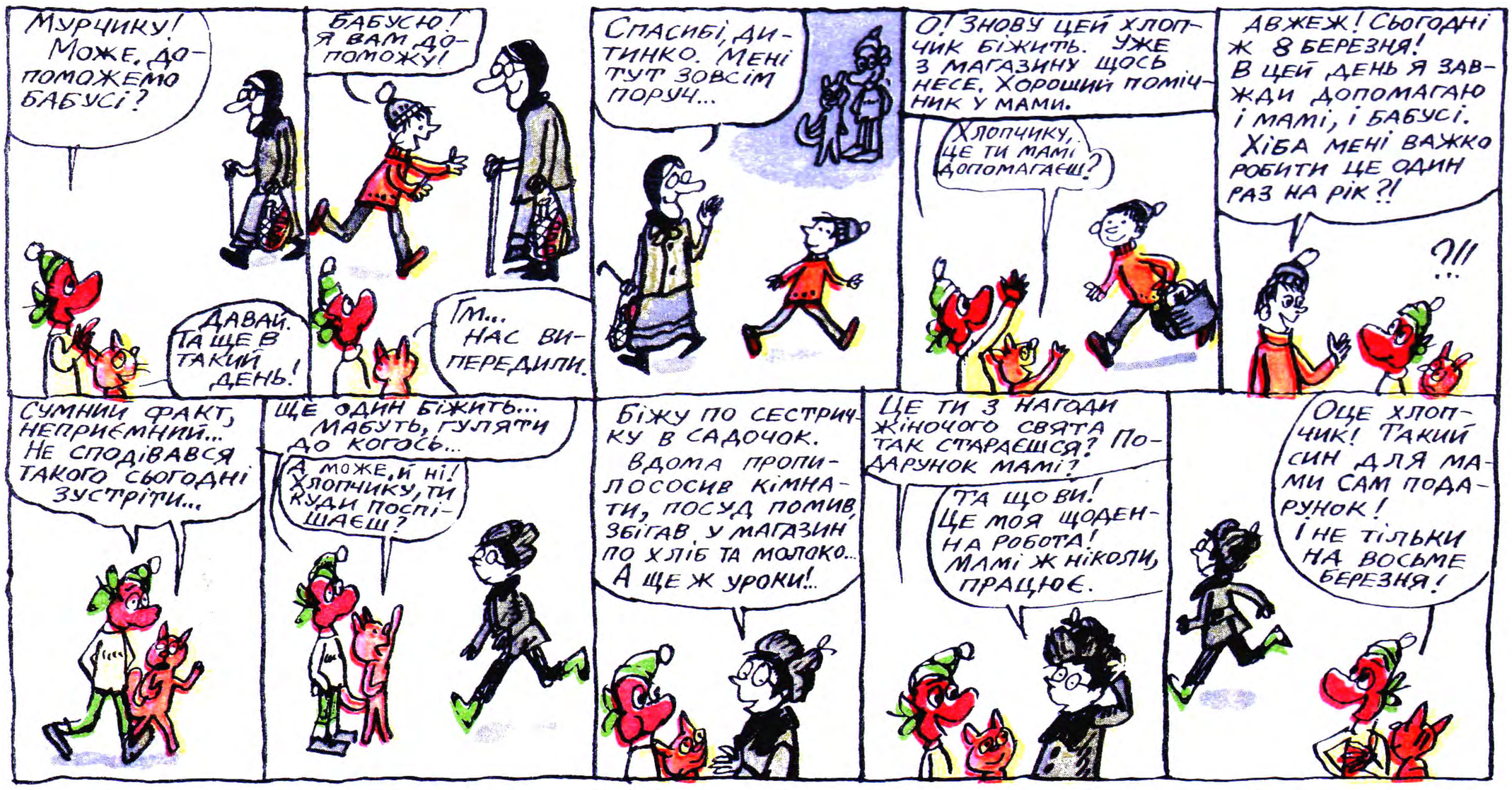

Одна лише умова

ГУМОРЕСКА

Учора, напередодні нашого спільного свята, ми, як водиться, всіх колег-жінок відпустили з роботи раніше, бо ж їм, відомо, треба і зачіску зробити, і манікюр, та щодо різного там холодцю-салату поклопотати. Через те відзначати свято залишилися вже самі чоловіки. Відзначали гарно. Урочисто й художньо. Випили, нівроку, чималенько, але все за те, щоб вони, наші славні жіночки, були нам живі-здорові. Тому на роботі, звісно, трохи затрималися.

І сьогодні я дозволив собі прокинутися пізніше, ніж у будні. Ледь прокліпав очі, як побачив у дверях мою Даринку, у святковому фартушку, з тацею в руках. На таці смачно парувала кава та рум'яно пашіли щойно спечені пампушки.

— Уже прокинувся? — привітно всміхнулася дружина. — Вітаю тебе із святом!

— Взаємно, моя мила! — кивнув я, беручи з таці каву з пампушками.

І кава, і пампушки видалися мені напрочуд смачними. Поласував. Глянув на годинник: чверть на десяту. Негайно увімкнув транзистор, якраз почалася передача «Доброго ранку!» Лежачи в ліжку, слухав гарні пісні та милі жарти, присвячені нашим славним жінкам. Чув, як на кухні інтригуюче дзеленчать, побренькують каструлі та пательні — моя Дарина газдувала.

Тільки-но кінчилася передача, а дружина вже в дверях.

— Ванна готова, Андрійку! Можеш купатися! А я тим часом відведу Лесюню до батьків.

Після смачного, як ніколи, другого сніданку, Дарина сказала:

— Я там на столику поклала тобі свіжі газети та журнал «Україна» з кросвордом. Можеш культурно відпочити.

Швиденько проглянув, що діється на білому світі та й заходився розв'язувати кросворд. Нелегкий, чортяка, трапився, довелося неабияк повикручувати мозкові звивини. За тим кросвордом час швидко спливав. Не спам'ятався, як дружина покликала обідати.

Після обіду, звичайно, ліг трохи відпочити. Хропанув годинки три. Прокинувся, швиденько одягнувся в усе святкове та приготувався стрічати гостей. Гості не забарилися. Сидів з ними я. Пили за здоров'я Дарини та всіх присутніх жінок, дивилися по телевізору святкові передачі, у перервах обговорювали свіжі міські новини. А Дарина моя все встигала: і посуд на столі міняти, і нові страви підставляти, і гостей припрошувати їсти, не забуваючи, звичайно, й мене, свого коханого.

Коли гості розійшлися, Даринка перемила посуд, прибрала в хаті (я в цей час, щоб їй не заважати, вмостився на дивані, дорозв'язував кросворд). Уже перед тим, як влягатися спати, дружина підійшла до мене, ласкаво глянула та й запитала:

— Ну як, чоловіче, ти відсвяткував Восьме березня?

— Все дуже гарно було! — розчулено промовив я.

Вона мене вдячно поцілувала.

Отак!

Дехто, прочитавши цю щиру та абсолютно правдиву оповідку, може подумати: «Дивно якось у цій сім'ї святкують Жіночий день. Зовсім не як у всіх людей!».

Так, справді, не як у людей! І до речі, так постановила сама Дарина. Ще перед тим, як ми остаточно вирішили побратися.

Коли після двох років упертого залицяння я нарешті зважився та випалив їй: «Все, Даринко! Край! Без тебе я жити не зможу!», то вона сумирно глянула на мене й сказала:

— Ну що ж, коли без мене не зможеш, то будемо жити. Але за однієї умови...

— Та згоден на сотню, на тисячу умов, аби тільки...

— Не треба тисячі! Умова буде лише одна, але мусиш наперед сказати, що згоден.

— Звичайно, згоден! Зобов'язуюся виконувати до кінця життя! Кажи, яка!

— Отака: щоб на Восьме березня ти не бігав, як ото все ваше заполошене чоловіче товариство, по магазинах у пошуках подарунку, не стояв у чергах за продуктами, не прибирав квартири, не бавився з дітьми, не прав і не прасував білизни, не готував мені сніданків та обідів. Усе це кожного Восьмого березня виконуватиму я сама! А ти робитимеш ці речі лише в усі інші дні року, як то робить нині уся решта наших жінок.

Оскільки умова була лише однаоднісінька, то я, як бачите, погодився. І тепер святкую.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *У нього ніколи слова не розходилися з ділом, оскільки він завжди мовчав.*

● *Іноді зробити погоду буває легше, ніж її передбачити.*

● *Так звик смоктати палець у дитинстві, що потім усе висмоктував з нього. Навіть квартальні звіти.*

● *Здав свій життєвий багаж до камери схову. А до якої — забув.*

● *Майстра й діло боїться. Та нерідко ще більше боїться майстер діла.*

● *Усе життя міняв маски, намагаючись знайти своє творче обличчя.*

● *Колись у нього були сердечні справи. Тепер — сердечно-судинні.*

● *Його думкам було настільки просторо, що він ніяк не міг зібрати їх докупи.*

● *Кинув пити і зрозумів, що істина не у вині, а в закусці.*

Л. АВДІЄНКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Одразу видно — Семенюта з відпустки повернувся.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

РОТАТОР — бегемот.

СІРКОВОДЕНЬ — собаківник.

М. МАМАЄНКО.

ОДОРОБЛО — той, хто пише оди.

ПРОСВІТИТЕЛЬ — рентгенолог.

ЗУБРІВКА — студентка перед екзаменом.

Іван КОНОНЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я захищав чоловічу честь. Він почав чіплятися до мене, бо вирішив, що я дівчина.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А гудзиків у нас, на жаль, зараз немає.

Літературна пародія

РАДІСТЬ ВІД РАДОСТІ

«Радію снігу і дорозі,
Радію потиску руки,
Радію звукам на морозі,
Коли потріскують гілки».

(Леонід ТАЛАЛАЙ. Із збірки «Допоки твій час»).

Радію сонцю, вітру, тиші,
Траві, деревам і дощу.
Радію снам, радію їжі,
Радію тому, що пишу.

Радіти будь-чому я вмію.
Радію вдень і уночі.
Радію тому, що радію.
А чи радіють читачі!!

Юрій РИБНИКОВ.

Страшне перо не в гусака...

«На харчуванні молоком з частковою оплатою учнів 4-х класів встановлено, що таке харчування проводилося. Харчування учнів проводиться пільговим молоком».

(З доповідної).

Надіслав С. КОВАЧ.

м. Ужгород.

* * *

«Будучи тверезий, Федоров лежав на проїжджій частині вулиці і визивав возмущеніє граждан...»

(З доповідної).

—

«Тракторист п'яний, як чіп, напав на бригадира, ударив його і послєдній бригадир упав».

(З виступу на зборах).

Надіслав В. ШЕЛУДЬКО.

Селище Просяна
Дніпропетровської обл.

* * *

«Як повідомив директор Лохвицького відгодівельного радгоспу Я. Косенко, в даний час проводиться отоварювання кролів, зданих в будь-якому році десятої п'ятирічки».

—

«На фермі, де вони працюють, запроваджено трудові опороси свиноматок».

(З райгазети «Зоря» Полтавської області).

—

«Він хлопець хороший, навіть на роботі не п'є, але при виході з ферми додому завжди несе матеріальну зацікавленість».

(З виступу на зборах).

—

«Вона сказала, що в сметані є вода. Я вежливо отвітила, що вона пришелепкувата бо водою сметану ніхто не розвиде. Для цього є кефір або молоко. Це каждому ізвесно».

(З пояснювальної).

Зібрав Іван ФОМІН.

м. Миколаїв.

* * *

«Спочатку було чути слова підозрілого характеру. Знагодою почувся жіночий вереск. А по чоловічій частині було тихо, лише чути було глухі удари».

(З пояснювальної записки свідка).

Надіслав Ол. КАТРИЧ.

* * *

«На станції не повішено розпорядку робочого часу і касирів, які нас обслуговують».

Надіслав М. ФЕДАК.

Мал. М. КАПУСТИ (Донецьк)

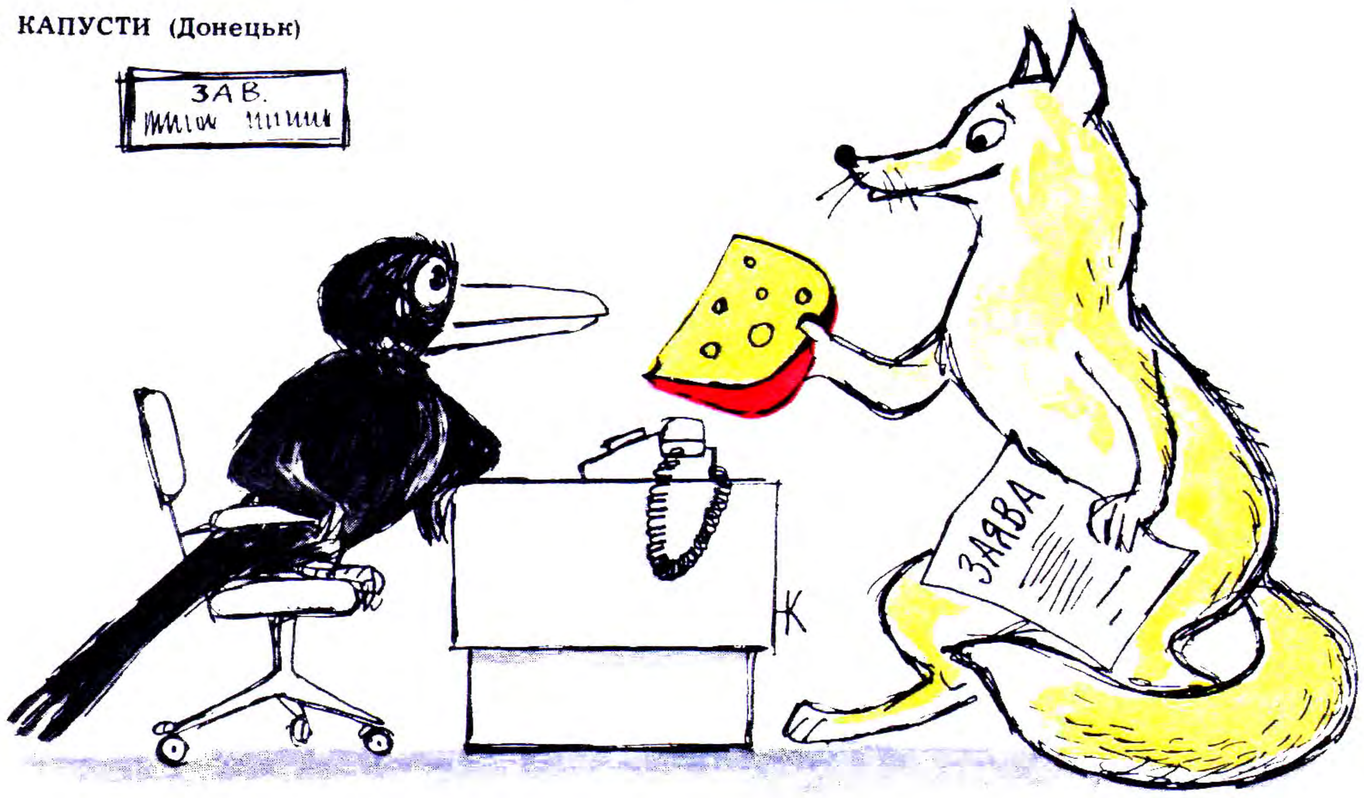

Без слів.

Гострі перче!

Біля нашого села Дернового сталося диво: появилася і зникла асфальтована дорога. Свіженька, щойно прокладена, щезла. Наче її корова язиком злизала.

Щоправда, ми й самі тієї дороги у вічі не бачили, а вичитали про неї з районної газети за 4 грудня минулого року. У замітці «На будівництві шляхів» так і було сказано: «Лише в цьому році заасфальтовано під'їзди до сіл Криничне, Дернове, Кам'янецьке»... Кинулися ми за село, щоб по асфальту пройтися, а його немає.

Тростянецький район Сумської області. М. ДАВИДІВ.

Не раз і не два порушувався графік руху на маршруті «Річковий вокзал — КДЗ-2» (автобус № 29). Не одна скарга була адресована у зв'язку з цим автопідприємству, що опікає цей маршрут, і обласному управлінню пасажирського автотранспорту. Почув про скарги і сам начальник управління Єфременко А. М. і не повірив.

— Двадцять дев'ятий автобус! Сумніваюсь...

Все ж вирішив перевірити. І ось саме в розпалі зими... Як свідчать очевидці, понад годину протанцював Анатолій Миколайович на зупинці за околицею міста, де, точнісінько як у тій пісні, — гуде вітер вельми в полі... Ті ж очевидці твердять, що Анатолій Миколайович, пританцьовуючи, вельми гнівався і примовляв: «Ну, помічники, ну, заступнички, покажу я вам! Ну, ви в мене поскачете!»

Не знаю, чи «скакали» після того «помічнички і заступнички» Анатолія Миколайовича, як саме скакали і що з того вийде. Але вважаю, що виїжджати час від часу за околиці своїх міст не завадило б і деяким іншим відповідальним працівникам-автотранспортникам, особливо тим, котрі, як і т. Єфременко сумніваються... Хоч для сумнівів немає найменших підстав.

С. КОНДРАТЬЄВ.

м. Запоріжжя.

Ми, лікарі-невропатологи, зіткнулися з новим, незнаним досі захворюванням. І просто не відаємо, як йому раду дати та як його лікувати.

Захворювання це ми виявили у працівників будівельно-монтажного управління Ровенського облрембудтресту. Причому симптоми його досить дивні: ніби й нерви в людей у порядку, і на всі зовнішні подразники реагують, а от як діло доходить до виконання своїх обов'язків — стоп! Тут уже нерви керівників БМУ перетворюються на якісь абсолютно нечутливі сталеві канати. Ні прохання, ні умовляння на них не діють.

Ми, зокрема, мали нещастя укласти з отим БМУ угоду на спорудження нової котельні, бо стару за протипожежними нормами давно вже пора закрити. Так от, корпус її ми звели самі, без допомоги будівельників, а теплотрасу вони почали нам проводити тільки після наших численних скарг та дзвінків у вищі інстанції. Почали — й кинули, а тепер вигадують усе нові й нові відмовки та виправдання своїй бездіяльності. Мало того: закачавши воду в труби для випробування теплотраси, вони так її там і залишили, і труби взимку полопалися. Був навіть випадок, коли начальник дільниці украв (!) закуплені нами для котельні труби.

Нам уже набридло четвертий рік підряд ремонтувати старі котли, вибачатися перед хворими за холод, антисанітарію, задимленість і загазованість (стара котельня розташована у підвалі). Будівельникам же — хоч би що. І вусом не ведуть.

Словом, Перче, у працівників БМУ-2, очолюваного Б. А. Кузнецовим, — усі ознаки захворювання, яке ми умовно назвали синдромом душевної глухоти. Чи не знайдеться у тебе проти нього якихось ліків!

М. ГРИЗОВСЬКИЙ, Ю. ВЕРМЕР, М. БОЙКО та інші працівники Ровенського обласного психоневрологічного диспансеру.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «СТИРШЕЛ» — Болгарія.

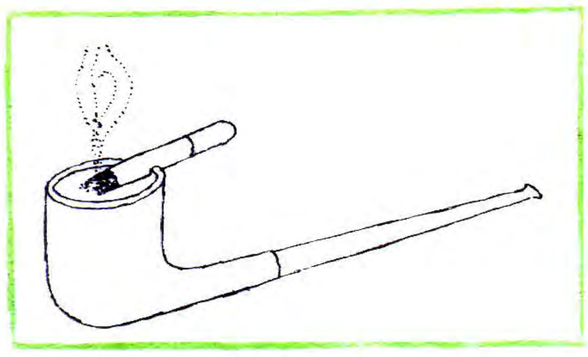

Без слів.

Без слів.

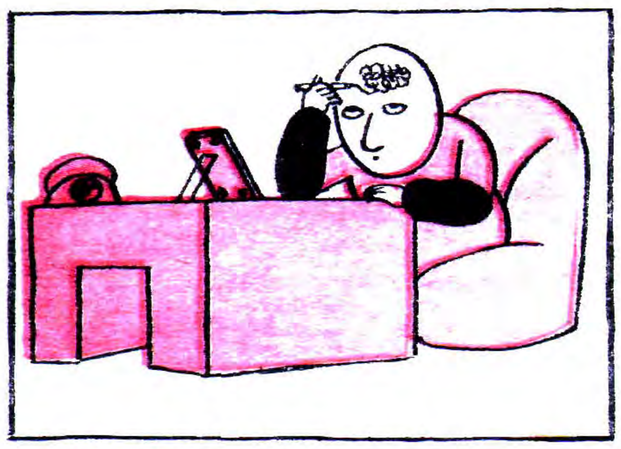

Без слів.

Без слів.

Не мала баба клопоту...

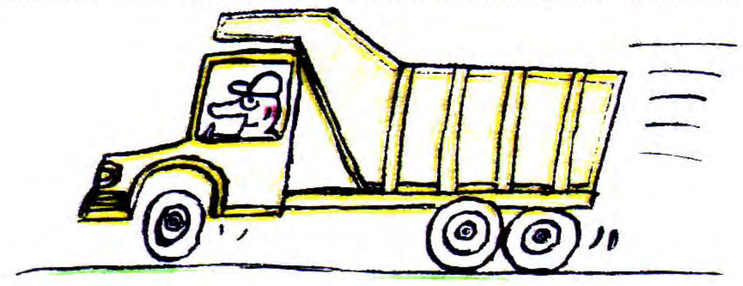

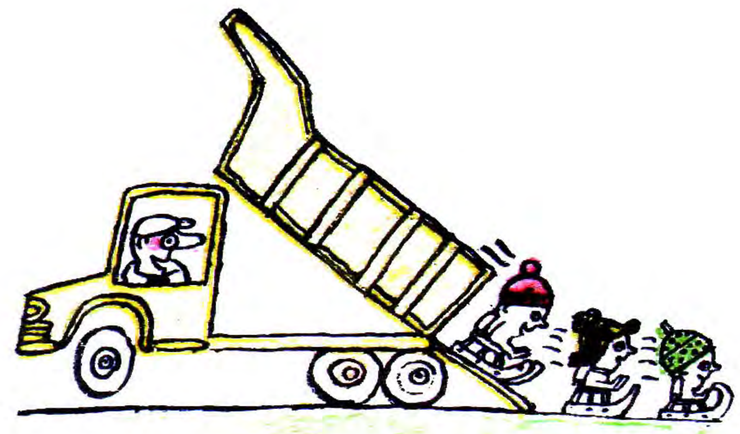

Без слів.

Без слів.

★ «Цей милий, милий бюрократизм» — під такою назвою у № 20 журналу за минулий рік було опубліковано фейлетон. У ньому писалося про недоліки та упущення в справі прийому громадян та розгляду скарг у райвиконкомах і міськраді Одеси. Саме через оті недоліки одесити змушені були бігати з однієї установи до іншої, оббивати пороги міліції, прокуратури, суду, редакцій...

Секретар Одеського міськкому Компартії України тов. Дацко повідомив редакції, що фейлетон розглянуто на засіданні бюро міськкому партії і критику Перця визнано правильною. Бюро міськкому партії засудило негідну практику запрошення відповідальних працівників партійних і радянських органів на різноманітні наради та засідання у дні прийому громадян і звернуло увагу голови виконкому міськради Малихіна А. Н. та його заступників на необхідність суворо дотримуватись встановленого порядку прийому громадян в міській та районних Радах народних депутатів.

Голові Жовтневого райвиконкому Токаревій М. Н. вказано на послаблення контролю за своєчасним та якісним розглядом заяв трудящих.

На вимогу бюро міськкому Компартії України райкоми партії міста Одеси розглянули факти тяганини та бюрократизму в розгляді листів і заяв трудящих. Винних притягнуто до відповідальності.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Міськком партії зажадав від райкомів партії, виконкомів міської та районних Рад народних депутатів ужити необхідних заходів щодо поліпшення роботи з листами і заявами трудящих.

★ У «Перці» № 22 за 1979 рік, у замітці «Забули про дрібницю» йшлося про те, що жителька міста Старокостянтинова Куровська К. В. ще в грудні 1978 року звернулася з заявою до районного вузла зв'язку з проханням провести до її будинку радіо. З того часу зв'язківці регулярно надсилають їй повідомлення про абонементну плату, яку вона має вносити за користування радіоточкою, хоча тієї радіоточки й досі не встановлено.

Головний інженер Хмельницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Д. С. Савчук повідомив редакції, що факти, наведені в замітці, було перевірено на місці і вони підтвердилися. Нині радіоточку К. В. Куровській встановлено. Начальника Старокостянтинівського райвузла зв'язку Новичкова М. І. та головного інженера Решетника В. Т. суворо попереджено.

★ Члени житлово-будівельного кооперативу № 14 (місто Черкаси) написали листа Перцеві про те, що голова їхнього кооперативу Коваленко В. Л. їздив у відрядження, не пов'язане з роботою цього кооперативу, був у відпустці і за цей час незаконно одержав гроші з каси кооперативу.

Як повідомив редакції голова Черкаського міського комітету народного контролю В. І. Сизоненко, рішенням загальних зборів членів кооперативу № 14 Коваленка з посади голови кооперативу звільнено. А гроші, які він раніше отримав за відпустку та відрядження, він повернув до каси кооперативу.

★ Про те, що у місцевому Будинку культури (село Бирюки на Київщині) культмасову роботу занедбано і на дверях постійно висить замок, писалося у листі молоді цього села.

Після втручання Перця Рокитнянський райвідділ культури ретельно перевірив стан справ у Будинку культури і повідомив, що подібні факти мають місце. За розвал роботи Андросенко К. С. з посади директора Будинку культури звільнено.

★ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що в селі Рубанка (Чернігівщина) вже кілька місяців не працює промтоварний магазин і жителям доводиться за кожною дрібницею їздити в сусідні села або ж до райцентру.

Голова правління Бахмацької райспоживспілки Н. Т. Дідовський повідомив, що нині магазин відкрито.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (1071) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01. 02. 80. Підписано до друку 18. 02. 80. БФ 10474. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 0733. Тираж 3.280.000.

© Журнал «Перець», 1980 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

perec-ua. perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua. perec-ua.